

**Chefredaktören
spånar på**

Sidan 3

**Jerker skriver
om Grisbranden**

Sidan 5

**Rapport från
min hundkorg**

Sidan 9

Trollens Nyheter

Årgång 34 julen 1998

Nu är den här igen - TN

Vi provar Slädaviken även år 1999

Eftersom Gilwellgården utanför Sparreholm inte gick att boka sommaren 1999 fortsätter vi att hålla till i Slädaviken på Alnö. Ingemar och ett antal medhjälpare kommer att stå för arrangemanget och med allas vår hjälp gör vi det till ett lyckat möte.

Datum för träffen är också bokat. Notera måndag 2 augusti t.o.m fredag 6 augusti i er kalender så löper ni ingen risk att missa denna släkträff. Mer information kommer under våren från våra arrangörer.

*En riktigt Gott
och
Gott Nytt
tillönskas
TN:s läsare*

**Beata skriver om
hästen Bjutte**

Sidan 10

**Släkting räddar
oss från ryssen**

Sidan 23

**Nisses "Den
sista utflykten"**

Sidan 27

Trollens Nyheter

Grundad julen 1965

Redaktion:

Chefredaktör och ansvarig utgivare:

Eric Lennartsson,

Redaktionens adress:

Hagvägen 21

613 40 Oxelösund

Tel: 0155 - 375 80, 070 - 5708 183

E-mail: lennart.ostlund@swipnet.se

Trollsbyens hemsida: <http://home8.swipnet.se/~w-88393/>

Lokalredaktörer:

Nils Holgersson, Vänersborg

Sverker Henriksson, Långviken

Jerker Algotsson, Söderhamn

Sven Ivarsson, Sundsvall

Dammtussen, Hudiksvall

Margareta Olsson, Bergsjö

Ulf Henrik Östlund, Norrköping

Ingemar Edblom, Norrhassel

Beata Wahlstedt-Östlund, Ystad

Anders Östlund, Vänersborg

Allt är som vanligt

Ännu ett år är på väg att läggas till historien. Ett år som har varit fyllt av händelser av alla de slag, ungefär som vanligt. Ingenting som man riktigt har förvånats över, ungefär som vanligt.

Politikerna fortsätter med sina extravaganser, både hemma och utomlands, ungefär som vanligt.

Presidenter som tror att dom talat sanning, men ändå inte riktigt, ungefär som vanligt.

Presidenter i Irak som inte riktigt vet hur man ska umgås med folk (vapeninspektörer), ungefär som vanligt.

Presidenter på Balkanhalvön som skyller på varandra för att det skjuts som i vilda västern, ungefär som vanligt.

Sverker Olofsson i "Plus" som slänger saker i soptunnan utan att källsortera, ungefär som vanligt.

Ledare i Mellanöstern som ena dan är överens och andra dan inte, ungefär som vanligt.

Nobels litteraturpris som delas ut till någon som ingen dj-vel känner till, ungefär som vanligt.

Sin gilla gång

Det mesta går sin gilla gång och nu håller du årets utgåva av Trollens Nyheter i din hand, ungefär som vanligt. Däremot är det som skrivs i denna smått unika publikation inte alls det du vanligen läser i andra tidskrifter. Här finns allt mellan

himmel och jord, det är det som gör det så spännande varje år när bidragen börjar dimpa ner i brevlådan. Jag vet aldrig vad jag får läsa om.

Det är väl det som är charmen med vår släkt-tidning, förmodar jag. I år har jag fått in material från våra vanliga bidragslämnare. Den enda av dom som är representerade, som inte varit publicerad förut är Beata Wahlstedt-Östlund från Ystad. Hon gör debut i årets utgåva och jag hoppas att det är en trend som håller i sig. Eftersom hennes far inte lyckades få till något känns det skönt att nästa generation tar vid. Tack Beata!

Alltid lika kul

Det är som vanligt lika kul att sammanställa all information som kommer in, men det börjar bli svårt att hitta illustrationer till alla berättelser. Eftersom jag inte har gåvan att själv rita och illustrera får jag förlita mig på att hitta bilder på andra ställen. Ibland passar dom in i sammanhanget men lika ofta kan det bli ren utfyllnad. Men vad gör det, texterna är väl ändå det viktigaste.

När vi ändå är inne på ämnet information vill jag passa på att slänga ut en "blänkare" om vår egen hemsida (adressen står på sidan 2) som har legat ute ett antal månader nu. Det

har däremot inte blivit någon riktig uppdatering av sidorna, vilket är synd. Det finns ju en hel del som skulle kunna läggas ut på "nätet" och visas för en bredare allmänhet. En republik mitt i Sverige som nästan ingen känner till. Det ska väl gå att ändra på. Eller är det kanske så att vi inte vill synas alltför mycket. Ett tips för er som vill söka sidan via någon av de sökmotorer som finns på Internet, AltaVista tex. Sök på Trollsykien och kolla hur många träffar ni får. Det är rätt kul faktiskt.

Om du har en bild

Är det så att ni har någon bild eller text eller bild och text som ni kan tänka er är intressant för andra, tveka då inte att skicka den till mig så lägger jag ut den. Och är ni uppkopplade och tittar på "vår" hemsida, skriv gärna något i gästboken så att jag vet att ni har varit där. Jag har sett att några har varit där och krafsat i gästboken och det är jättekul, men det borde kunna vara fler av oss som gör detsamma. Även om du inte har en egen dator, finns ju möjligheten att gå till ett bibliotek och prova.

Nog om detta, jag hoppas ni får några trevliga timmar tillsammans med årets upplaga av Trollens Nyheter, och att ni lägger ifrån er tidningen med ett leende på läpparna.

Till sist vill jag önska er alla en riktigt God Jul och ett grandios Nytt År 1998.

Eric Bennartsson

Hendrix, släng dig i väggen eller är blondiner dumma

För snart tio år sedan var jag och det band jag då spelade i, på en mindre spelning i Karlstad. Repertoaren den kvällen innehöll en Jimi Hendrix-låt som heter "Hey Joe". Mitt i gitarrsolot i den låten, i ett inspirerat ögonblick fick jag för mig att jag skulle göra någonting kul. Så jag hivar upp gitarren och börjar spela med tänderna alà Hendrix. Det låter kanske krångligt, men det är faktiskt inte särskilt svårt och så ser det ju rätt fräckt ut också (eller dumdrigtigt).

När spelningen var över

Efteråt när spelningen var över och vi började plocka ihop våra grejer, fick jag se en blond tjej stå framme vid scenkanten och titta på mitt pedalbord som stod där på golvet. Pedalbordet innehöll flera effektpedaler vilka jag kunde trampa på och på så vis färga ljudet. Det var en distpedal, en kompressor, två delaypedaler, en modulationspedal, en wha-whapedal och en volympedal.

När hon fick syn på mig ropade hon mig till sig.

- Det var du som spela gitarr, va?

- Ja, sa jag.

- Alla dom här sakerna, vad har du dem till? Sa hon och pekade på pedalerna.

Och så började jag förklara, först vad pedalerna var till för och sedan gick jag igenom vad var och en av pedalerna hade för funktion.

Slutligen kom jag till volympedalen, en pedal som ser ut ungefär som en pedal till en elektrisk symaskin. Ni vet en sån som man kan trampa fram och tillbaka på. Volympedalen styrde, som ni kanske förstår på dess namn, volymen på gitarr ljudet.

Jag tänkte att nu ska jag ta och skoja lite med henne, så jag pekade på pedalen och sa: - Ja, och den här pedalen, den brukar jag använda mig av under gitarrsolon.

Då trampar jag bara ner den så spelar jag mycket fortare, den fungerar nästan på samma sätt som en gaspedal, förstår du.

- Jaha, sa hon insiktsfullt och verkade inte alls förstå att jag

Jimi Hendrix i aktion.

bara skojade.

Är hon så dum, tänkte jag, att hon inte fattar att jag bara drev lite med henne, då kan man ju börja undra om något av det andra jag berättat överhuvudtaget gått in i skallen. Jag bestämde mig för att lämna det hela därhän och var precis på väg att vända mig och gå därifrån när hon ställde den där frågan, den där frågan som när jag hörde den fick mig att bestämma mig för att jag aldrig mer skulle göra mig till med någon gitarrakrobatik inför publik.

Så här löd frågan och det är alldeles sant.

- Du, låter det bättre när man slickar på strängarna?

Kort därefter

Kort där efter läste jag en artikel om Jimi Hendrix, där det stod att han mot slutet av sin levnad, på sina konserter bara stod rätt upp och ned och spelade sina låtar utan någon som helst gitarrakrobatik eller dylikt. Detta för att få publiken att förstå och se, att han verkligen var den gudabenådade gitarrist han var.

Men möjligtvis kan det också ha varit så, att det efter en konsert kommit fram en tjej och ställt en likadan fråga till honom också?

Kanske var hon också blond?

Kanske var det samma tjej?

Vem vet?

Anders Nilsson

GRISBRANDEN

En av mina chefer "under den tid det begav sig" brukade säga: "Det här var en bra grej - för den fyller bra!". Vi får se om min nuvarande chef, bossen på TN, tänker i liknande banor. Jag känner nämligen att det jag nu börjar skriva blir just en sådan grej, inte särskilt läsvärd, men den kommer att fylla ett och annat blad. Ni kan alltså sluta läsa här, såvitt ni inte har väldigt gott om tid, men det brukar ju ingen ha nuförtiden.

Det blir gärna så, när man blir gammal och "sölskreen", att man sitter i sin gungstol och gungar, tänker tillbaka på tider som flytt och den ena händelsen efter den andra träder fram på näthinnan. Just nu tänker jag på Skåne, kanske därför att jag var där i somras och tittade runt lite på mina "gamla jaktmarker". Eller kanske därför att min yngste son nu tagit över just dom markerna. Han bor ju till och med på en gård där jag en gång friat.

Det finns framför allt ett par händelser därefter - i Skåne alltså - jag ofta tänker tillbaka på. I båda fallen borde kanske mitt liv ha tagit slut, men min omgivning hade otur: Jag blev kvar! I ena fallet, som jag tidigare berättat om, lämnade jag ju till och med omvärlden under fem dygn, men kom tillbaka. Någon tyckte väl att jag kunde få vara med och leka ett tag till. Detta var alltså 1947, när vi brakade av vägen

i Tottarpskurvan. Nog om detta.

Den händelse jag nu tänkte berätta lite om inträffade ganska precis ett år tidigare, nämligen försommaren 1946. Även den kan kanske, möjligen med lite tvekan, hänföras till en "nära-döden-upplevelse" även om jag inte heller då såg några "tunnlar" som man säger ska uppträda vid sådana tillfällen. Den här gången gällde det emellertid inte bara mig, utan också flera hundra andra grisar...

TILL ETT SVART SVALÖV

Innan jag berättar om själva händelsen måste jag ändå säga något om själva ankomsten till Skåne och orten Svalöv. (Det fyller ju ännu bättre då!) Jag hade alltså fått jobb på Svalövs mejeri och från Långviken är det ju en bit dit ner. Med dåtidens "mjölktag" tog det också ganska lång tid.

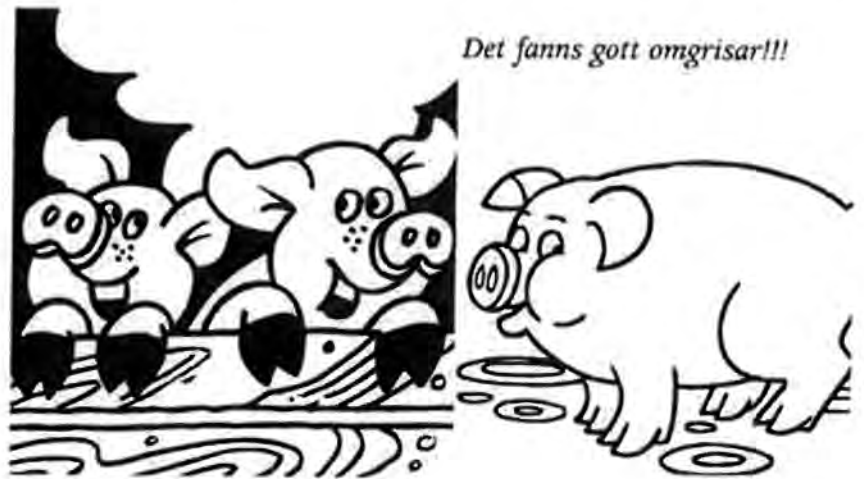
Det var höst och jag anlände mitt i natten till bestämmelse-

orten, i Svalöv regnade det och det var kolsvart. Jag lyckades få tag i en stationskarl och frågade efter vägen upp till gården. Han gav besked om att det var ungefär en och en halv kilometer att gå, vilket naturligtvis kändes väldigt trevligt. En nutida ungdom hade förstås ringt efter en "bulle", men tyvärr var min portmonnä lika platt då som den alltid har varit.

Jag tog min stora väska och trampade iväg. Regnet strilade ner och i mörkret såg jag knappt vägen framför mig. Någon gatubelysning fanns inte efter den leriga väg jag tog mig fram. Genomblöt nådde jag så småningom gården och där var det förstås också kolmörkt. Inte en ljuspunkt kunde jag upptäcka. Skulle jag nu mitt i allt detta också få tillbringa resten av natten utomhus? Det såg verkligen kärvt ut.

EN LJUSPUNKT!

Men så fick jag se att det faktiskt lyste lite matt i ett fönster på nedre våningen i en

Det fanns gott omgrisar!!!

av flygelbyggnaderna. Jag var förstas inte sen att rusa dit och knacka på rutan. Det tog en stund innan en man i pyjamas och morgonrock öppnade dörren och jag presenterade mig som en av de nya arbetarna - inte i vingården - men väl i mejeriet. Nu visade det sig att den som öppnat var just mejeristen själv, alltså min blivande chef.

Jodå, han visste till och med var jag skulle bo, slängde över sig en regnrock och följde mig över gården. De flera hundra grisarna i nedre våningen blev förstas oroliga när de stördes vid denna sena timma och grymtade våldsamt. Jag hann tänka att "ska jag nu också bo ihop med såna kompisar, men okej då. Det skulle i alla fall vara bättre än att tillbringa natten utomhus".

Men dessbättre gick vi en trappa upp och mejeristen följde mig in på rummet. När han tände lyset fick jag nästan en chock. I en av sängarna reste sig nämligen en kille upp. Det visade sig vara en av mina kompisar sedan "lilldrängstiden" på Smedsgården. Den här killen, som för övrigt hette Börje Jonsson och var från Norrbo brukade nämligen sälja korv åt "Sotar-John" vid Folkets hus i Näsviken och vi hade umgåtts en hel del under den tiden. Jag förmodar att Börje blev lika överraskad som jag vid det här tillfället, eftersom det då var 3-4 år sedan vi sett varandra. Och så möts man ute på landsbygden i Skåne, över 80 mil hemifrån.

Börje och jag kom att trivas

våldigt bra tillsammans och det var inte heller några fel på övriga kompisar på vår arbetsplats. Problemet var möjligen språket eftersom de flesta som jobbade här kom utifrån den skånska landsbygden, där man ju har sitt eget språk.

NYPRESSAT SKA DE'VA'

För att den här grejen inte skall fylla alltför mycket går vi nu efter de långa inledande preludierna över till själva händelsen. Börje och jag hade en dag bestämt att vi skulle ta en cykeltur ner till Landskrona, dit det var närmare två mil. Cyklar hade vi lånat av våra kompisar så vi var helt redo för färden. Eftersom vi började jobbet redan vid femtiden på morgonen, eller kanske ännu tidigare, slutade vi vid 14-15-tiden och i det här fallet var vi lediga dagen därpå.

Naturligtvis måste man vara någorlunda presentabel när

man åker till stan och för vår del innebar det att byxorna skulle vara nypressade. Vi hade tydligen ett elektriskt strykjärn, men var vi fått det ifrån har jag ingen aning om. Jag själv lär i alla fall inte ha ägt någon sådan "lyxpryl".

Nypressade och fina äntrade vi våra cyklar och begav oss av. Jag vet inte hur länge vi blev kvar i Landskrona, men det borde väl ändå ha varit en och annan timma. Jag minns i alla fall att vi satt vid stranden och njöt av utsikten över Öresund. Vi kom hem och trött efter cykelturen kröp vi till sängs, förmodligen ganska tidigt. Det fanns ju ingen TV på den tiden som försenade sänggåendet.

DET BRINNER...

Någon gång mitt i natten vaknade jag av att det stack fruktansvärt i ögonen. Att det var något som inte stod rätt till förstod jag och hoppade därför upp och tände lyset.

Det hade kunnat sluta riktigt illa.

Rummet var helt rökfyllt och lukten var fruktansvärd. Jag fick liv i Börje och vi slängde upp dörr och fönster. När röken skingrades något fick vi syn på strykjärnet. Det var på väg ner genom en byrå...

Nu, så här efteråt, vet jag alltså hur allt gick till. Under vår byxpressning använde vi ett blomkruksfat, tydligen av den grövre sorten, att ställa strykjärnet på. När sedan pressningen var färdig glömde vi att dra ur kontakten och där stod strykjärnet och hettade upp fatet mer och mer.

Tydligen tar det lång tid innan ett blomkruksfat blir så upphettat att det spricker, för det var ju just vad som hade skett. Strykjärnet hamnade sedan på den byrå där fatet stod och eftersom den var väl fernissad, kanske i flera omgångar, blev ju röken livsfarlig. När vi dragit ur kontakten och järnet kallnat så pass att vi kunde ta bort det visade det sig att det varit på väg ner i översta lådan. Men, märkligt nog, hade byrån ännu inte fattat eld.

Rena turen

Det var alltså rena turen (eller oturen, beroende på hur man ser det) att jag vaknade. Rök av det här slaget brukar ju annars ha förmågan att förgifta människor, som därmed somnar in för evigt. Eftersom vi inte hade några andra grannar än grisarna var det heller ingen som upptäckte vår belägenhet och vi vågade absolut inte tala om det för någon. Hålet i byrån

täckte vi över med en duk, som vi hittade någonstans, och någon gång efter att vi flyttat lär väl någon efterkommande hyresgäst ha svurit över dessa slarviga hälsingar.

Men visst har man tänkt många gånger efteråt på vad som kunde ha hänt. Om vi - eller jag - inte vaknat och det fattat eld, kunde det ha blivit en ordentlig brasa. Förutom Börje och mig hade då flera hundra grisar - jag vet inte hur många hundra - kunnat bli innebrända. Vi får väl tro att det var försynen som räddade oss. Tydligen ville någon ha oss kvar ännu en tid.

Börje och jag slutade på Svalöv strax efter denna händelse och flyttade till Bjärred där vi tog jobb på restaurang. Börje drabbades emellertid efter en ganska kort tid på nya arbetsplatsen av svår hemlängtan och återvände till sitt Norrbo, medan jag fortsatte att göra Skåne osäkert ytterligare en tid...

Göra en lång historia...

Men, för att avsluta en lång historia kort! Kan någon vettig själ förstå att vi inte upptäckte det heta strykjärnet och blomkruksfatet när vi efter timmars bortovaro återvände till rummet. För mig själv är i alla fall detta en gåta. Fatet måste ju redan då ha varit på god väg att spricka. Men, det är väl som min hustru alltid brukar säga: Karlar ser då ingenting!

Jerker

Dom bleka barnen

Vid årets träff i Slädaviken hade jag förmånen att introducera två nya medlemmar i den stora Trollsykienfamiljen. Dessa två grabbar lystrade till namnen Oscar och Jacob och har uppnått åldrarna 9 och 11 år. Deras helhetsintryck av veckan var positiva med några undantag, men det glömmet vi så länge. En sak som jag kommer ihåg var när de tjatade på mig att få åka till "Spökhuset" inne i Sundsvall. En önskning som jag uppfyllde. Tillsammans med Stefan och någon till som jag har glömt namnet på åkte vi in till denna spöklika plats. Många frågor hann ställas innan vi var framme, av vilka jag icke kunde besvara någon eftersom jag aldrig hade besökt nämnda plats tidigare.

Väl inne

Väl inne i lokalen, efter att ha betalat en större summa pengar för inträdet, fick vi vänta cirka 45 minuter för att överhuvudtaget påbörja rundturen tillsammans med auktoriserad guide. Turen började med en historisk tillbakablick där guiden berättade om vem som hade bebott detta hus och vad som hade tilldragit sig på denna hemiska plats. Det var någon sorts professor som sysslade med ockulta ting i allmänhet och spökjakter i synnerhet. Spänningen trissades upp på ett nästan obehagligt sätt. Jag

FANTASILÖST

≠, □ □ @ ^ } } £ { { . Det är några av tecknen jag hittade nu när jag satt och försökte komma på nåt att skriva om. Fantastiskt vad mycket det finns i en dator. När jag började skriva det här så skrev jag först en hälsning till Lennart, jag började "Hej Lennart! Här kommer Då poppade det fram en liten gubbe som kallades Office-assistenten och en textruta som löd: " Det verkar som om du skriver ett brev. Vill du ha hjälp?" Sedan fick man välja, JA, NEJ, AVBRYT. Jag valde NEJ. Fast nu sitter jag och undrar om det inte hade blivit bättre att välja ja. Han assistenten kanske hade nån riktigt bra story. Jag menar, han borde ju ha läst en hel del, varit med om mycket eller helt enkelt ha en otrolig fantasi. Själv går det liksom på tomgång just nu. Fast nu har jag fått ihop 149 ord eller 631 tecken. Allt enligt den , hoppsan nu föreslog datorn mig att skriva in dagens datum jag provar igen. Den 1998-11-30 , just det. Efter den 1998-11-30 vill den 1998-11-30, datorn, gärna skriva datum. Det har nog att göra med att den 1998-11-30 tror jag skriver ett brev och inte ett lysande inlägg till TN. Var var jag nu? Jo, antal tecken och så, allt enligt den förträfflige Office-assistenten. Får nog försöka att inte skriva ordet som börjar med de och slutar med n alltför mycket.

Nu har jag tappat bort vad det var jag skulle skriva, om jag nu hade någon idé.

Från början när jag skrev till TN använde jag ju en vanlig penna och fick väl till en del, sedan ville jag ha skrivmaskin för att kunna skriva snabbare eller om det var läsligare, sen var det väl elskrivmaskin som var häftigt, fast det har jag egentligen aldrig använt. Nu är det dator som gäller. Jag skaffade dator för ett år sedan ungefär och då skulle det skrivas, men det blev just inte mycket mer. Sen behövde man ju Internet för att kunna skicka e-post, skrivare var ju nödvändigt, hur skulle man annars kunna få ut det man skrev. Fast det vart ju inte mycket skrivet ändå. Men, en scanner, det skulle man ha. För då kan man ju läsa in bilder och till och med text som man sen kan redigera. Så nu sitter jag med allt det här och inte en enda idé om nåt att skriva om. I morgon vill Lennart ha materialet, Det blir nog till att sitta uppe och kämpa inatt. Det blev ju lite utfyllnad här i alla fall. Skrivet den 1998-11-30 av

Ingemar

Det finns dom som är mästare på datorer också, tror dom!!?

märkte efter några minuter att en av personerna i sällskapet inte hade så stor lust att stanna kvar mycket längre. När guiden satte igång videobandspelaren började det krypa i skinnet på denne person, han får vara anonym i denna text. Vi var tvungna att avbryta besöket lika fort som vi hade börjat. Vi gick ut och jag försökte få tillbaka avgiften för inträdet och det gick ganska smärtfritt eftersom jag hävdade att de icke hade satt någon åldersgräns för besökarna. Jag tyckte nog att det var i läskigaste laget för barn att utstå detta. Vi gick ut och satte oss för att vänta på att de andra skulle genomföra promenaden genom huset. Det dröjde inte länge innan nästa barn kom ut, lika blek om nosen som den första. Det var verkligen skräpsigt, sa han när han kom ut.

Två tuffingar

Övriga två tuffingar genomförde hela turen men såg ändå lite bleka ut när de trippade ut genom dörren. De rapporterade att det blev värre och värre ju längre in i huset de kom och de tyckte att vi gjort rätt som avbrutit. Med facit i hand gör jag nog också det. Den turen ska man nog inte göra om man har minsta skräck för mörka och trånga rum där väggarna rör sig och groteska monster dyker upp när och hur som helst. Någon form av upplevelse var det dock för dessa herrar.

Lennart

RAPPORT FRÅN MIN HUNDKORG

Vilken sommar! Ja, nu tänker jag inte på vädret, jag är ju ingen sån där som bryr sig om vädret så speciellt mycket, åtminstone inte sommartid. Jag tycker faktiskt om att ta en promenad om det regnar också och sedan tycker jag att det luktar speciellt gott i skogen efter en riktigt regnskur. För övrigt kom det ju bara en regnskur i sommar, den börja strax efter midsommar och slutade i början av november. Men, som sagt jag tänkte inte på vädret. Ni vet ju att jag och min familj brukar vara i husvagn på sommaren, så också i år. Hemsön som vanligt.

Vi kom dit veckan före midsommar och den första veckan var lika trevlig som den brukar vara med promenader i skogen och roliga stunder vid stranden. Sedan började eländet. Först fick matte värk i ett ben. (det visade sig vara ischias men det kan jag inte stava till så jag säger bara värk) Hon fick så ont så hon knappt sov på nätterna. Sedan blev det att åka till sjukhuset, tillbaka till Hemsön, till läkarstation,

tillbaka till ön. Ja, så där höll vi på hela sommaren. Som ni vet så är jag ingen vän av bilåkning så det där blev fruktansvärt jobbigt. Man fick aldrig en lugn stund.

Dags att åka hem

Så blev det augusti och vi åkte hem från Hemsön. Anledningarna till det var flera, först och främst för att matte hade så ont och så skulle husse i väg på Trollsykienträff. När han hade åkt gick jag och halkade på bron här ute när jag skulle gå in och gjorde mig illa i bakbenet. Nu är man ju som tur liten och nätt så jag sprang helt enkelt på tre ben när det gjorde ont och det gjorde det hela tiden. När husse kom hem och jag inte blev bättre så bestämdes det att vi skulle åka till veterinären för att ta reda på vad det var för fel. Nu tycker jag lika illa om veterinären som om bilåkning så det var ingen höjdare precis. Där blev det undersökning och röntgen och så sa hon, veterinären, att jag hade en inflammation i knäleden. Jag skulle få medicin så skulle det bli bra, hoppades hon. Jo

pyttisan, jag blev ordentlig dålig och började kräkas så den medicinen fick dom ta bort. Då skulle jag få en annan medicin som skulle vara bättre och det var den i sju dagar men sen blev jag så där dålig igen. Då bestämde man att det skulle opereras, ja, det var ingen som frågade mig som vanligt. Jag tyckte att det gick rätt så bra att springa på tre ben jag men husse sa att då kunde jag överanstränga det friska benet så att jag skulle få en inflammation även i det benet. På två ben kunde jag ju inte springa så det var bara att finna sig.

Till veterinären

En dag för vi alltså upp, jag var inte särskilt glad, det får jag ju erkänna. Så tog dom emot mig och skrev in mig. När jag hade funnit mig till rätta i buren som dom la mig i så kom dom med en spruta. Det där med sprutor tillhör också det som jag inte gillar men jag vet inte vad det var i den där sprutan för sedan minns jag inget mer förrän jag vaknade upp med ett stort bandage om bakbenet. Jag var opererad och klar för att få åka hem. Husse och matte hämtade mig, vad glad jag var att få komma hem igen. Sedan började det verkligen krångliga. Dom satte på mig en krage för att jag inte skulle röra bandaget. Hur dum tror dom man är. Inte tänkte jag röra något bandage och det insåg dom till sist för då tog dom bort den klumpiga kragen så man kände sig som

en människa, förlåt hund, igen. Besvärligast var det när jag skulle ut för att göra det jag behövde men efter en dag hade jag lärt mig hur jag skulle hantera det där klumpiga bakbenet. Efter tio dagar fick jag ta bort bandaget. Det var inte bättre det, för nu började det klia i operationsärrret och sedan blev bakbenet så lätt så jag for omkring utan någon styrsel på det. Även det gick så småningom över och nu är jag faktiskt riktigt bra, vi, matte och husse och jag har börjat ta skogspromenader igen och det kan jag lova är härligt. För även matte har blivit nästan bra fast hon behövde inte operera sig som jag. Hon gick hos någon som kallades sjukgymnast och fick akupunktur och blev bra av det. Akupunktur betyder att dom sticker in nålar lite överallt, alltså en massa sprutor på en gång. Vilken tur att dom inte hittade på att dom skulle ge mig akupunktur.

Snart jul

Nu går det ju mot jul igen, min sjunde jul, och jag som alla barn går och väntar på tomtén. Lite snö har vi fått också så det finns massor av fina fotspår efter allt möjligt att gå och snusa i. Kan livet vara bättre än så här. Nu önskar vi er alla en god jul och ett gott nytt 1999.

Buffan

Sagan om den lilla hästen och trollet i berget

Det var en gång en liten häst som bodde långt in i en mörk och mystisk skog. Hästen hette Bjutte. Han var rädd för trollet som bodde i det största och mossigaste berget i hela skogen. En dag när Bjutte var ute och lekte kom det ett gammalt och fullt troll gående mot Bjutte.

Bjutte var skraj för troll.

Bjutte blev så rädd så han blev alldeles stel. Han vågade inte springa. Trollet fick syn på den lilla rädda hästen. Trollet fångade Bjutte och tog med honom till Trollberget. Där fanns så mycket guld. Då sa

Bjutte satte av i full galopp för att hitta spindlar, ormar och annat otäckt.

trollet att om han hjälpte honom med att hämta tre huggormar, två grodor, fem sniglar och etthundra giftspindlar så skulle han få vad han ville. Bjutte sa att han skulle försöka.

Bjutte gick. Hur skulle han få tag på det. Han började med grodorna. Snart hittade han två grodor. Sen hittade han fem sniglar. Men var fanns det huggormar? Han letade och letade men han hittade inga. Då såg han tre huggormar slingra vid hans hovar. Nu var det bara spindlarna kvar. Dom hittade han direkt. När han kom tillbaka till berget fanns där flera hundra troll. Bjutte fick det han ville ha. Han ville ha guld, silver, diamanter och ädelstenar. Bjutte blev en vuxen häst som inte var rädd för troll.

SLUT

Beata

Bjutte växte upp och kom över sin skräck för troll.

TAXEN

I förra numret av TN skrev min storasyster om julklappar hon minns från sin barndom.

Vilket minne hon har, tänkte jag. Det var ju inte bara en julas julklappar hon minns, utan flera. Dessutom kunde hon till och med ange året när hon fick dem. Och till råga på allt: Hon minns inte bara sina egna klappar, utan även sina dåvarande två bröders.

Jag blev synnerligen "importerad" som en familjeredaktör på ett av mina jobb brukade säga. Men en sak, när det gällde mina julklappar, nämnde hon i alla fall inte. Nämligen min allra käraste och minnesvärdaste klapp - en tax.

Precis som syrran nämnde så var inte dåtidens julklappar särskilt märkvärdiga med nutida mått mätt. Oftast var det hemmagjorda grejer som vantar, strumpor och dylikt, förutom den lilla jultidningen

och vetebocken, som tidigare nämnts i vår jultidning.

Vi barn kunde ibland inhandla några småprylar till varandra och till far och mor. Jag minns i alla fall att Anna och jag vid något (eller några) tillfällen var inne hos "Spännar-Emma", en av dåtidens affärer i Njutånger, för att göra julklappsinköp. Var vi fått pengarna ifrån minns jag inte, men att de åtminstone var ärligt åtkomna är jag alldeles säker på.

Min älsklingsklapp

Men åter till taxen, min verkliga älsklingsklapp. Mitt minne är inte alls så skarpt som min storasysters så jag minns förstås inte vem jag fick denna fantastiska julgåva av, men jag utgår ifrån att det var pappa som köpt den. Och inte heller hur gammal jag var denna jul.

Varför var då denna tax så märkvärdig? Jo, dels därför att det säkert var en av de första köpta julklapparna jag fick och dels därför att taxen kunde "vifta på svansen".

Det var alltså en enkel utsågad träbit i form av en tax. I baken på den hade man monterat en fjäder och i toppen på den en kula av lämplig tyngd. Taxen gick på hjul och dessa var inte runda utan ovala. När man då körde den framåt sattes "svansfjädern" i gungning genom den ojämna gången. Ja, ingen kan tro vad jag under juldagarna och många, många dagar därefter körde med denna tax och tyckte hela tiden att jag aldrig hade kunnat få en trevligare julklapp.

Det är ju bara så, att är man inte särskilt van vid mycket, så är man nöjd med det lilla. Vilket barn skulle i dag glädjas som jag gjorde över en utsågad träbit i form av en tax. Ingen tror jag. Inte ens om den kunde vifta på svansen.

Ferker

God Jul och Gott Nytt År

ETT JULMINNE

Jag var väl ungefär nio år, det började närma sig jul. Snön hade kommit och försvunnit igen och lämnat efter sig lite slask som inte var speciellt kul att leka i. Det var sista skoldagen innan jullovet och vi hade haft julklappsbyte i klassen. Jag hade fått en tvål, visserligen en Lux, men var inte speciellt glad ändå. Själv hade jag köpt en anteckningsbok med ett register från A till Ö och en penna i en liten hållare på utsidan. Den skulle vara helt perfekt om man skulle vara detektiv och ville skriva upp allt mystiskt man såg. Berit, som fick den, började skriva upp adresser och telefon till oss andra i klassen. Vilket slöseri tänkte jag när jag gick hemåt Bänkås. Jag hade kommit till brant-backen vid Dahlströms och det var tungt att ta sig uppför. Väskan jag hade över axeln var tung av alla saker jag behövde om det skulle komma någon bov och fånga mig och låsa in mig. Eller som jag behövde om det kom någon mystisk person som jag skulle smyga efter. Jag hade alltid med mig en stor nyckelknippa lite snöre, spik, penna och papper, (man skulle haft ett riktigt anteckningsblock) en ljusstump och tändstickor, kniv och några kola som reservproviant. Fast kolorna gick oftast åt på vägen hem om jag hade några. Och

nu tog jag upp en Bravo hallonkola tog av papperet och stöppade in kolan i munnen och sög försiktigt så att den skulle räcka länge. Om jag tog det väldigt försiktigt och gick på hela tiden så kunde den räcka ända upp till avtagsvägen till "lilla sandgropen". Men idag räckte den ännu längre för jag hade brättom hem och gick rakt efter vägen hela tiden utan några svängar ut i skogen för att kolla mystiska spår.

Åka bort

Hemma väntade en resväska som skulle packas, vi skulle nämligen åka bort över julen. Jo det var alldeles sant, vi skulle åka till ett ställe som hette Vålå-dalen. Där hade några av Sveriges bästa idrottsmän tränat och tränade fortfarande för den delen, fast den bästa av dom alla skulle jag

nog inte träffa där. Lars-Göran Nilsson höll till nere i Gävle och det räckte tydligen till gott och väl. Världens bästa skridskoåkare spelade med i Världens bästa lag, Brynäs, och varför skulle dom till Vålå-dalen när som var så bra ändå, fast det hade ju varit kul att få träffa honom ändå. Vi skulle åka upp på lördag eftermiddag och träffa Mormor, Morfar, Farmor, Farfar där. Hela två veckor skulle vi vara på Vålå-dalens hotell. Vi skulle inte behöva hjälpa till med någon disk, inte bädda sängar eller göra något annat än att leka i snön och sitta vid öppna spisen i allrummet och dricka varm choklad på kvällarna.

Framme på kvällen

Men när vi kom upp på Lördagskvällen blev vi mycket besvikna, det var 3 grader varmt och slaskigt. Vattnet rann i strida strömmar från berget bakom hotellet och planen framför entrén var alldeles lerig. Vi gick in och fick våra nycklar och ett beklagande över att dom inte

Res bort och åka skidor.

kunde erbjuda ett bättre julväder. Visst kunde vi sitta och mysa framför brasan och visst var det spännande att smyga runt i hotellets alla skrymslen och vrår men det vi allra helst ville göra var ju att köra fruktansvärt spännande pulkrace i backarna och tävla i skidspåren som skulle gå överallt i omgivningarna. När två dagar hade gått och vädret bara fortsatte att vara på vårhumör fick jag nog och tog med mig skidorna för att gå högre upp på fjället och försöka hitta någon snö. Det var brantare och längre än jag hade trott men all träning i Dahlströms-backe gjorde att jag kunde gå på i rask takt och efter några timmar hade jag tagit mig upp till trädgränsen.

Här fanns mycket snö

Här fanns snö, hur mycket som helst. Men det var som en gräns när man kom nedanför trädgränsen och det var likadant runt hela dalen såg jag nu när jag stod högt upp och kunde se riktigt över hela Vålå-Dalen. Det blev en riktig heldag där jag forsade runt med skidorna och åkte kana i backarna. När jag började bli trött och hungrig framåt kvällen började jag ta mig ner till hotellet igen men efter bara någon kilometer såg jag något konstigt, det var som en gammal gubbe, en liten grå en med en knallröd luva på skallen som halvt sprang halvt gick framför mig ner efter stigen. Det var så konstigt eftersom han var så väldigt liten till växten men

jag trodde att det berodde på att han var långt framför och nedanför mig. Efter ett tag, när vi nästan var framme vid hotellet svängde han av åt vänster in i en björkdunge. Nu såg jag att han var så liten som han var och att han dessutom bar på en låda som hängde över bröstet på honom i en rem. Det var mer än nog för att jag skulle treva efter min väska med spaningsgrejer och tänka: mystiskt, här måste spanas. Jag följde efter in i dungen men såg ingenting, han var helt försvunnen och hur jag än letade hittade jag ingenting.

Jag gick tillbaka

Efter ett tag gick jag tillbaks till hotellet och då glömde jag helt alla tankar på både mystiska gubbar, snö, tö och det mesta för gissa vad som stod på planen framför entrén och langade väskor åt alla håll? Jo Brynäs IF, jag bara stod och gapade tills en av dom, Tigern Johansson, ropade åt mig att komma och hjälpa till med att bära. Väskorna var nästan lika stora som mig men jag slet och släpade allt vad jag kunde och till sist hade vi fått in allting. Nu hade jag fått reda på att dom skulle också vara där över jul för att träna och umgås tillsammans med sina familjer. Vilken lycka! Fast jag såg inte till Lars-Göran och när jag frågade efter honom fick jag veta att han redan hade tagit en tur för att löpträna eftersom det inte var något väder för skidåkning.

Ingen dök upp

Men det blev middag och ingen Lars-Göran dök upp. Det hade blivit mörkt ute och ingen var speciellt orolig men jag gick ut och tog en sväng runt hotellet. När jag kom till baksidan, ungefär vid björkdungen hörde jag ett väldigt oväsen och smög mig närmare. Inne i dungen lyste det svagt och jag såg den lille gubben stå och vifta med armarna och hota någon inne i skuggorna med att det fick vara nog med dumheterna nu. Men skuggan bara garvade och sa nåt konstigt: I år är det i alla fall vår tur med simguld. Det här var mycket konstigt och jag gömde mig bakom en liten kulle när gubben gick förbi, sedan smög jag mig in i dungen och följde efter den mystiska skuggan. Han gick ner mot vandrarhemmet som låg en bit bortanför hotellet och jag gick in efter. När jag kom in såg jag att han försvann in i ett rum på bottenvåningen och jag lyssnade utanför dörren. Jag hörde hur dom skrattade och sa något om att vid tjärnen är det ingen som är så här års. Plötsligt rycktes dörren upp och jag fångades in och blev utfrågad vad jag hade för mig. Jag hittar inte vårt rum sade jag och det gick dom på. Nu när jag hade sett vilka det var i rummet så började det klarna lite om vad som var på gång.

Gick till hotellet

Jag gick till hotellet och frågade i receptionen efter någon tjärn i närheten. Det

Sveriges bästa hockeyspelare lirade för Brynäs vid den här tiden.

och lyckades få upp även denna dörr. På sängen satt en liten, liten pojk i grå kläder och en knallröd toppluva. Han berättade att han blivit fångad när han hade gått omkring inne i skogen ovanför hotellet och gjort vinter. Jaha tänkte jag, då var det säkert hans pappa jag sett förut. Och att göra vinter var väl att plocka undan alla sommarens prylar inför vintern. Men han fortsatte berätta att han var en tomtensse fast han hette Glont och att han hade gjort vinter på riktigt. Han hade gått omkring före sin far och sagt åt alla växter och djur att nu skulle snön snart komma sedan skulle hans far komma med någon slags låda som på något vis gjorde så att snön skulle falla. Konstigt men inte konstigare än allt annat som hänt på sista tiden.

Gick iväg

Vi gick iväg och efter ett tag kom hans far efter vägen, han blev naturligtvis glad att se Glont och tackade mig genom

att ge mig sin röda toppluva som minne. Han berättade också att det var två killar som hade tagit Glont för att dom inte ville ha någon vinter. Det var visst något med några som inte skulle få träna som dom ville. Jag sa hej och gick tillbaks till vandrarhemmet och sade åt de två tvillingbröderna som satt på sitt rum att dom lika gärna kunde åka tillbaks till Leksand för deras plan hade inte lyckats. Lars-Göran Nilsson och Brynäs skulle helt säkert ta SM-Guld i år igen. Det blev en underbar julafton med mycket snö, paket och framför allt autografen av L-G Nilsson. Toppluvan har jag sparat men autografen har tyvärr kommit bort någon gång. Är det så att ingen av mina närmaste känner igen det här så kan det bero på att toppluvan kan användas som trolluva och få er att glömma det hela eller så är det bara en fantasi som kommit när jag skulle skriva något till TN. En sak är dock säker. BRYNÄS VANN SM-GULD.

Ingemar

En
synnerligen
God Jul
önskar jag dig
kollega

Även små bord rymmer stor vänskap

Under sommaren har Konsum kört med olika tankvärda ord på sina kassar, som man dyrt får betala när man skall släpa hem maten. Det har bl.a. stått "Tomma fat är bästa beröm" och "Laga är silver, bjuda är guld" o.s.v. Men på en kasse stod det "Även små bord rymmer stor vänskap". Man kan naturligtvis travestera de tankvärda orden till "Även små utrymmen rymmer stor vänskap".

Det var det här jag kom att tänka på när jag satt i köket hemma på "Stranna". Förutom på just det här med vänskap kom jag att tänka på hur man fick rum med den stora vänskapen.

Går vi tillbaka till tiden före 1952 bestod Stranna av ett kök och ett rum på nedre våningen. Någon hall fanns inte utan man kom direkt in i köket. Övre våningen bestod av ett rum med eldstad i form av en järnspis. Det var rummet mot skogen. Övriga delen av vinden var s.k. kallvind

TVÅ FAMILJER

Jag vet att 1950 bodde

mor, far, Sven, Nils, jag och Åke på nedre våningen.

I rummet på övre våningen bodde Anna, Olle och Margareta. Vi var alltså sammanlagt nio personer som bodde i huset. 1952 renoverade far och mor huset och det s.k.

Byggnadsingenjören förklarade för mor att det var bara mor som skulle vistas i köket medan maten alltså skulle intas i rummet. Som de flesta kommer ihåg från besök hos Murklan brydde hon sig inte om ingenjörsteorierna. Alla åt i köket, hur vi nu fick plats...

PLATSEN RÄCKTE

När jag nu sitter i köket på Stranna funderar jag på hur vi fick plats. Nio personer med ett rum mindre än det är i dag. Men, konstigt nog, hur jag än funderar kan jag inte komma ihåg att det någonsin var trångt på Stranna under mina uppväxtår. Visst måste vi ha

Lillrummet på andra våningen tillkom liksom det blev plats för toalett och badkar. Det var kallvinden som fick ge plats för detta. På nedre våningen förminskades köket och hallen tillkom till stort förtret för mor. Tidigare hade ju mor och övriga familjen alltid vistats i köket och nu blev det helt plötsligt ett mycket litet kök.

trängts ganska rejält men vi fick plats och säkerligen bjöds också vänskap. Säkert kivades vi, även om alla sådana minnen är helt borta.

FYRA I ETT RUM

Efter den stora renoveringen 1952 fick alltså pojarna (Sven, Nils, Åke och jag) ett

eget rum. Det var alltså Lillrummet eller "Åkes rum" som det senare kom att kallas eftersom det var han som bodde kvar där längst. Jag kommer alltjämt ihåg hur sängarna var placerade. Mot spismuren var en våningssäng placerad och efter långväggen stod två sängar. Det var precis vad som fick plats. Det skulle säkert också i dag gå att placera sängarna så, men jag kan garantera att dubbelslafen mot spismuren blir ganska trång. Man får nog ligga lite hopvikt.

PÅ BESÖK

1952 hade vi fyra fått ett alldeles eget rum för fyra. Såväl Lasse, Eric och Anna var "utflugna" men naturligtvis kom också de hem och även där växte familjebildningen. Ni kan säkert föreställa er att "söndagsmiddagen" blev en ganska trång tillställning i det sammanhanget när någon av de äldre syskonen dök upp med respektive och barn därtill. Men, som sagt, jag kan

ändå aldrig påminna mig att det var trångt någon gång.

MÄRKLIGAST

Det märkligaste är dock vintern 1951-52 eller om det var årsskiftet efteråt. Under vintern byggdes alltså Stranna om. Den tid som åtgick för renoveringen var hela familjen hänvisad till Gammelbo, alltså en hel vinter. Då bestod Gammelbo bara av ett rum och en relativt stor del upptogs av en järnspis som numera är borta. Det som i dag är sovrum i Gammelbo fanns inte utan det var vedbod på den tiden. I detta rum bodde vi alltså sex personer. Till detta skall fogas att hantverkarna åt sina måltider i Gammelbo. Sex personer plus hantverkare i ett rum av Gammelbos storlek. Hur gick det egentligen till ?

STJÄRTERUM

Så här i efterhand, i slutet av detta årtusende, kan man sitta och fundera över hur vi levde bara för cirka 50-talet år sedan. I dag tycker jag ibland att det är trångt trots att jag för det mesta är ensam i huset. Hur fick man t.ex. plats med kläder för sex personer i de få garderober som finns i huset ? Hur fick man plats med maten för alla de boende och de som kom på besök ? Det är mycket man kan fundera över... Men kanske är det så " att finns det hjärterum finns det stjärterum".

Sverker Henriksson

Maggan i Bergsjö

**Stort tack till alla som
förgyllde min 50-årsdag!**

Klumpe reser utomlands !!

Två gånger i år har Klumpe varit ute och rest till ett nytt land. Tidigare har ju Klumpe varit många gånger hos sin käresta i Litauen, men nu var det dags för Lettland att drabbas av Klumpe.

I Lettland kommer ingenting att bli sig likt igen....

I somras var Klumpe på semester i Litauen igen. I år hade Klumpe lärt sig att man skall passa sig för solen, så i år tillbringade han sin mesta tid i skuggan. Nu var ju inte det så svårt, eftersom det mest var mulet hela sommaren, men i alla fall....

Under sin semester blev Klumpe tvungen att arbeta lite också och då fick han i uppgift att åka till Lettland. Klumpe hyrde en bil (ja, han

är faktiskt en riktigt bra chaufför) och började sin resa norrut från Vilnius mot Lettland.

Vägarna är stora och breda, men på vissa delar av vägen har de glömt att asfaltera, så Klumpe slirade runt lite extra i gruset. När Klumpe väl kom till gränsen, så utspelade sig märkliga scener. Som tur var hade han med sig sin flickvän, annars kanske Klumpe hade suttit där än.

En rödvit bom

Det började med att det kom en rödvit bom, vid vilken man var tvingad att stanna. Klumpe gick ut med alla handlingar för bilen, sitt och sina medpassagerares (ja, de var två) pass och stegade fram till luckan. Innanför luckan satt en sträng militär med bister min och uttalade några ord på litauiska, som Klumpe inte förstod. Efter många om och men förstod Klumpe att militären ville ha reda på exakt vad Klumpe skulle göra i Lettland.

Vi passerade därefter ganska smidigt första spärren.

Efter 100 meter kom ytterligare bommar och det var nu som det började hända saker. Det fanns tolv olika

luckor och i var och en satt en tulltjänsteman med sin stämpel i högsta hugg. Klumpe vevade ner rutan vid den första luckan, men den tjänstemannen skakade bara på huvudet och skickade Klumpe vidare. Klumpe klev ur bilen och efter att ha försökt i sex olika luckor gav Klumpe upp, gick tillbaka till bilen och sände ut sin käresta istället. Hon kunde ju åtminstone prata med tulltjänstemännen. Så i första luckan fick hon en stämpel på en lapp om hur många som var i bilen och i nästa lucka granskades pass och bilhandlingar och så stämplades det igen. I tredje luckan satt den lettiske tulltjänstemannen och granskade pass och bilhandlingar och stämplade in och till sist i den fjärde luckan konstaterades att vi var lika många kvar i bilen och då stämplade man på lappen igen. Pust ! Så fick Klumpe då åka vidare, men efter 100 meter kom en rödvit bom och då var Klumpe på nytt tvungen att gå ur bilen med den nu fullstämplade lappen och denna lettiske militär räknade dem alla och öppnade sedan bommen så att Klumpe kunde köra in i Lettland.

De nordligaste delarna

Väl inne i Lettland körde nu Klumpe sin bil till de allra norraste delarna av landet och till den lilla staden Limbazi, där Klumpe träffade sina vänner. En kul sak som Klumpe lärde sig där var alla de roliga vägmärken som

En av skyltarna som Klumpe såg som fascinerade honom var denna parkeringsskylt.

existerar. Alla vägmärken har fina bilder som talar om vad man får göra och vad man inte får göra. T ex så finns ett märke med bakdelen på en bil ritad, med ett avgasrör ur vilket det kommer ett moln. Över denna bild är det ett kryss. Klumpe trodde att detta betydde att man inte fick ha bilar som spydde ut avgaser, men vännerna förklarade för Klumpe att det var tomgångskörning som var förbjuden. En annan bild är den där man tydligt ser på märket att bilen är parkerad med två hjul på trottoaren. Det innebär att hur hög trottoaren än är, så skall två hjul upp på den för att man skall undvika parkeringsböter.

Ja, det var mycket som var underligt....

Näväl på vägen hem fick Klumpe lära sig något mer om vägmärken. När det gäller hastighetsbegränsningar, så finns det generella sådana (som man måste ha lärt sig förut) som att det är 50 i tätbebyggt område, 70 på landsväg, 90 på "bred" landsväg och 110 på motorväg. Sedan är det alltså skyltat så att om man kommer på en landsväg och det blir tätbebyggt område så står det var 50 km/h börjar gälla, däremot måste man själv gissa när bebyggelsen tar slut och man får öka farten igen.

Vid ett ställe så tyckte Klumpe att nu är nog bebyggelsen slut och ökade till 70, men det skulle han inte ha gjort för där stod polisen med sina nya laserpistoler,

som man fått från något land i bistånd (som insett att de inte är användbara eftersom de lyckades mäta hastigheten på vissa höghus till 15 km/h...) och polisen stoppade omedelbart Klumpe. Klumpe fick böta och utan att förstå vad polisen sa, så fick han lämna från sig en summa pengar och skamset med svansen mellan benen körde sedan Klumpe än mer försiktigt.....

Avskräckt?

Efter detta första besök skulle man ju kunna tro att Klumpe blivit avskräckt från att återvända, men eftersom han i jobbet har mycket med Lettland att göra, så blev det dags för ett nytt besök i slutet

av oktober. Då skulle Klumpe tillsammans med fyra unga tjejer från Röda Korset åka på ett utbytesbesök. Denna gång skulle Klumpe få åka båt till Lettland. Klumpe har ju i och för sig varit ute och åkt båt på Vättern någon gång, precis nedanför Omberg, men då har det ju varit solsken och lugnt. Klumpe var nervös inför sin båtresa och när han klev på gick han till receptionen och frågade efter sjösjukepiller och efter en stadig middag, så svalde Klumpe sitt piller. För att vara på den säkra sidan, så gick Klumpe och la sig i sin hytt. Hela tiden hörde Klumpe maskinerna som idogt dunkade på sin väg framåt och så fort man lämnat de sista öarna i skärgården så började det att gunga rejält. Som tur var så var Klumpe så trött, så att han somnade.....

Klockan två på natten vaknade han med en obehaglig känsla

av att han inte låg i sin koj längre. Mycket riktigt, när Klumpe slog upp ögonen så låg han en decimeter ovanför sin säng, för att i nästa sekund med en duns nå madrassen igen. Samma sak upprepades gång på gång. Klumpe förstod att det var vågorna som var så höga, så att båten föll fritt i vågdalarna. Under några timmar var det väldigt svårt för Klumpe att få en blund i ögonen. Det var riktigt otäckt, speciellt när man lyssnade på motorernas dunkande och ibland dess höga varv när det lätt som om motorn slirade iväg...

Två timmar försenad

När Klumpe två timmar försenad kom i hamn i Riga fick han reda på att det blåst 22 sekundmeter (dvs storm) och att vågorna varit upp till fem meter höga. Då blev

Klumpe glad att han var i hamn, men han började redan oroa sig för hemresan.

På hemresan blev det därför så att Klumpe sände iväg en av de unga flickorna till receptionen att hämta sjösjukepiller så att Klumpe kunde vara förberedd, men nu var det så att hon blev inte trodd av personalen och fick därför ett antal sockerpiller i stället.... Så på hemvägen fick Klumpe klara de 14 sekundmetrarna med två sockerpiller i magen i stället och det gick det med.

Klumpe funderar nu på om han skall våga åka någon fler gång till detta land, men när plikten kallar så kommer säkert Klumpe att ställa upp i hopp om att nästa resa blir lugnare och kanske med ett annat färdmedel.

Ulf Henriksson

Illustrationer: Åsa Lindgren
Foto: Ulf-Henrik Östlund

Strålkastarna är påslagna

Vi riktar nu strålkastarna mot nästa Trollsykienträff, som äger rum 2-6 augusti 1999. Förhoppningen är att så många som möjligt ställer upp och medverkar.

Det kommer att bli ett lika bra träffarrangemang som vanligt.

Pälsjägarna

Jag har under senare år berättat en del barndomsminnen där Sven och jag har varit inblandade. I våras läste jag en artikel i vår lokal-

tidning här ner, Elfsborgs Läns Allehanda, som väckte ett barndomsminne hos mig. Jag vet inte vilket år detta var, men det torde ha varit någon

gång i slutet på 40-talet. Jag är inte helt säker på hur vi fick idén, men jag kan tänka mig att vi fick den ur någon bok om indianer och "trappers" (pälsjägare). För det jag kommer ihåg var att vi såg en bild på en mycket enkel

ELA Tisdag 3 mars 1998

Räven raskade en gång för mycket

ASAKA
När Leo Stridh i Asaka motiverade sin hund tillsammans med hustrun och tre dagbarn fick de se något så märkligt som en räv i ett träd.

Den stackars räven var emellertid död.

MARLOU SE ANDERSEN LDD
tel 02022222 0520-484211

Räven raskade till igen. Det var det som sista på året. Det var Leo Stridh som hade fått hunden blixt och Leo var som vanligt i Asaka. Det var som Leo var i Asaka. Leo Stridh var i Asaka.

När Leo Stridh i Asaka motiverade sin hund tillsammans med hustrun och tre dagbarn fick de se något så märkligt som en räv i ett träd.

Den stackars räven var emellertid död.

Leo Stridh var i Asaka. Leo Stridh var i Asaka.

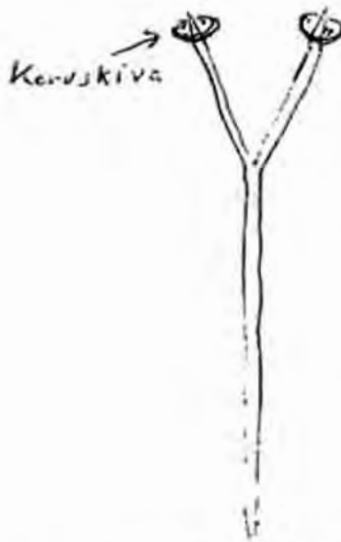
Leo Stridh var i Asaka. Leo Stridh var i Asaka.

Leo Stridh var i Asaka. Leo Stridh var i Asaka.

Foto: TOMMY EASTH

Leo Stridh var i Asaka. Leo Stridh var i Asaka.

fångstfälla för räv. Fällan var en renklyka där man satt bete på de båda spetsarna (se skiss). Rävnen skulle hoppa upp och försöka ta betet och i samband med detta falla ner och fastna med halsen i grenklykan, bli hängande där och kvävas. Rått men enkelt.

Sven och jag bestämde oss för att försöka, ja inte bara försöka, i våra drömmar skulle detta självklart gå. Vi skulle tjäna stora pengar på rävsinn. Vi bladdrade nog redan i Hobbyförlagets kataloger och prickade för allt vi skulle köpa för pälsjägerinkomsterna. Helmer Kjällman, byns jägare, kunde gå

hem och dra något gammalt över sig. Nu var det vi som tog över. Så enkelt var det, i drömmen.. Detta var på senvintern, för snön låg djup med ett kraftigt täcke av skare. Vi gick på skaren på "Lundgrens tomta" och hämtade småbjörkar som vi kvistade och gjorde lämpliga klykor av.

Betet fick bli korvskivor. Om det var mammas skafferi som fick stå för dom eller om "pälsjägarna" satsade eget kapital och köpte korv hos "Slaktar-Gunnar" minns jag inte. Klykorna betades och sedan sattes de ut borta vid skogskanten på "Lundgrens tomta".

Flera mornar i rad var vi ute och "vickade" våra fällor. Någon räv blev det inte, men det var djurspår under fällorna och ibland var någon korvskiva borta. Om det var rävnen eller byns katter som varit framme vet jag inte, och någon räv lyckades vi aldrig få.

Jag minns att vår dåvarande granne, Kalle Svedberg, hade mycket roligt åt vår "jakt". Han kom alltid med någon ironisk kommentar.

Helmer Kjällman hette byns jägare, han är dock inte avbildad här bredvid.

- "Det går nog inte med korv, de ska nog vara rejäla fläskskivor".

- "Om ni inte får plats med alla rävsinn ni ska torka, får ni gärna hänga några på min vedbovägg också."

Vären kom

Senvintern övergick i vår, snön smälte och fällorna föll till marken och glömdes bort för andra lekar och upptåg, och någon räv blev det aldrig. Jag har ibland funderat om det skulle vara möjligt att fånga en räv på detta sätt.

När jag i våras läste om rävnen som raskade en gång för mycket (se artikeln ur ELA) förstod jag att det ändå kanske varit möjligt.

Men då uppstår frågan vad vi gjort om det hängt en räv i en klyka en morgon när vi kom och vickade. Det mest troliga är att rävnen fått en mycket högtidlig begravning av två mycket skamsna småpojkar som dyrt och heligt lovat att aldrig mer sätta ut sådana farliga fällor för skogens djur. Ett annat alternativ hade naturligtvis varit att två kavata småpojkar knallat iväg med rävnen på axeln till byns jägare, Helmer Kjällman, och erbjudit honom delägarskap i "företaget" under förutsättning att han lovade att flå alla rävar som kom att fångas.

Eftersom jag känner dessa småpojkar så kryssar jag nog för det första alternativet.

Nils Holgerason

Ett tankeexperiment

För några år sedan på en fest hamnade jag, under lustiga omständigheter, i ett långt samtal, eller om ni så vill, diskussion med en präst. Vi hade en spelning på en pub som hette "Pianobaren" i Trollhättan. Vi i bandet hade samlats hemma hos Nicke, gitarristen, för att peppa oss. Vår trummis hade med sig en barndomskamrat, det var prästen. Han berättade att han under gymnasietiden tröttnade på vad skola, vetenskap och lärare hade att erbjuda och istället bestämt sig för att läsa till präst. Han sa redan på ett tidigt stadium att det inte var någon ide att vi började diskutera religionsfrågor med honom, för vi skulle bara göra bort oss då. Detta uttalande var det som bäddade för det sex timmar långa samtal som vi hamnade i senare på kvällen efter spelningen.

Under det samtalet berättade han den hittills mest fantastiska berättelse jag hört. Fantastisk för att den på ett så enkelt och lättfattligt sätt förklarar varför vi människor inte alltid kan förstå och förklara saker som sker, både inom och utom vår fattningsförmåga. Fantastisk, också för att den öppnar möjligheter för en mängd nya tankeexperiment.

Han brukade berätta den för sina konfirmander, när de

pratade om "livet efter detta" och vart själen tar vägen då. Han själv var inne på att själen gick över i en ny dimension.

Ungefär så här var historien:

Vi människor lever ju i en tredimensionell värld, det vill säga vi kan registrera höjd, bredd och djup (enligt Einstein har vi även en fjärde dimension kallad "rumtid", men det är överkurs, förf.anm.). Men det fanns ett litet tvådimensionellt land en gång för länge sedan, långt, långt bort. Där existerade bara höjd och bredd, så allting var alldeles platt och helt utan djup. Invånarna i det här landet bestod av fyrkanter och trianglar. De levde ett enkelt och sunt liv utan några större bekymmer.

Men så en dag dök det upp en liten prick i det lilla landet. Fyrkanterna och trianglarna blev alldeles häpna och undrade vad det var som hade

kommit in i deras land. Det diskuterades och spekulerades mycket över vad det var, men till slut bestämde de sig för att pricken inte utgjorde något hot mot

dem och att de kunde ignorera den. Livet i det lilla landet var återigen det enkla och sunda så som det alltid hade varit.

Men lugnet varade inte länge, för snart dök det upp flera små prickar och oron spred sig igen. Efter ytterligare ett tag började prickarna att växa till cirklar som blev större och större. Panik utbröt i det lilla landet när invånarna fick det allt trängre när cirklarna bredde ut sig mer och mer.

När sen paniken var som allra värst och man började frukta landets undergång, försvann cirklarna en efter en tills alla var borta. Häpna och oförstående var och förblev fyrkanterna och trianglarna över vad som hänt dem.

Händelsen fick aldrig någon lösning i det lilla landet.

Men för oss, vi som lever i en tredimensionell värld, är ju lösningen mycket enkel. Det var ju bara ett antal konor som hade passerat genom deras lilla land.

Kanske är det också så med oss i vår värld, när vi råkar ut för oförklarliga händelser som t. ex. UFO:n, spöken etc., att det bara är någonting med ytterligare en eller flera dimensioner som passerar genom vår omgivning.

Anders Nilsson

När morfars farfars farmors far räddade Enångers by från ryssen

I kyrkans arkiv i Enånger finns en skrift som heter "Om ryska rupturet och oväsendet i Enånger 1721". Den beskriver ryssarnas påhållning under sina härjningar längs bland annat kusten i Hälsingland efter Karl XII död några år tidigare. I denna skrift återfinns jag alltså min morfars farfars farmors far vid namn Michel Pehrsson. Med

stolthet kanske vi efterkommande till denna man kan säga att han och två andra, nämligen länsmannen och klockaren, räddade Enånger från ryssarnas härjningar 1721.

Vad vet jag då om denna anfader. Genom släktforskning har jag kunnat utläsa att han var bonde, båtsman och måg i Östby 1.

Han var gift med Margeta Ericsson som var arvtagare till bondgården. Michel Pehrsson var född 26 september 1697 och avled 10 april 1757. Enligt kyrkboken avled han i lungsjuka. Hustrun Margeta föddes 4 november 1699 och avled 15 september 1776 i frossa enligt kyrkboken. När det hela utspelade sig, 1721, var alltså Michel 24 år och gift sedan två år tillbaka.

EN DOTTER

Enligt kyrkboken föddes bara en dotter i äktenskapet, men detta är en uppgift som vi får ta med en nypa salt. Det föddes

säkerligen flera barn. Det var emellertid mycket vanligt att enbart sönerna upptogs i kyrkboken medan däremot flickorna inte räknades. Det fanns dock ett tillfälle då även flickorna fick vara med ordentligt i kyrkboken och det var när ingen son föddes. Den äldsta flickan ärvde då hemmanet och måste således tas upp i kyrkboken. Hör det förhåll sig med antalet barn i äktenskapet kommer vi aldrig att få reda på. I en husförhörslängd kan man dock hitta flera barn på hemmanet Östby 1.

NÄMNDEMAN

Vi kan också konstatera att Michel i Östby, som han kallades, var en betrodd man. Han blev med åren nämndeman, det vill säga att han satt i rätten och dömde. Han kom att förbli hemmanet Östby 1 troget och det var också ett hemman som stannade i släkten till morfars far på 1800-talet. Då styckades hemmanet upp och min morfar övertog senare en del, en s.k. Sub, som fick beteckningen Östby 1 sub 2. Denne avyttrades dock och morfar lämnade så småningom

Här är sabeln som min morfars farfars farmors far använde 1721. Den finns bevarad på Enångers museum på vägen till Borka brygga.

Östby för gott. Han kom så småningom att hamna i Sivik. Ett studium av gamla handlingar har inte visat att Michel i Östby erhöi någon form av belöning för sina insatser 1721. Han var ju båtsman och därmed var han naturligtvis också skyldig att försvara landet. Kanske var det så att nämndemanssysslan blev hans belöning för insatserna.

TILLFÅNGATAGEN

Låt emellertid skriften från Enångers kyrkoarkiv berätta för oss vad som hände. Jag har undvikit att ändra gammelsvenskan i texten utan jag hoppas du klarar gammeltavningen och satsbyggnaden:

" Den 21 maj, som var en söndagsafton, kom ryska flottan till Långvinds bruk och satte detta i brand. Långvinds by brändes icke, utan fienden tog med sig boskap, kläder och annat, som föll i deras smak. En hammarsmed vid namn Johan Thunman, togs till fånga, de öfriga i hela socknen hade flyttat till skogs och upp till sina fåbodar. Natten mot måndagen foro kosackerna, utgörande öfver 300 man, upp till Nora, Heda och Myra, sköflade och brände allt, med undantag af enstaka gårdar i Vester-Myra. Fem av samma 300 ryckte midnattstid öfver bergen hit till prästgården (Enångers prästgård, skribentens anm.). Huru underligen denna tillika med kyrkan räddades skall nu förtäljas.

SKULLE RÄDDA NOTEN

Ingen besättning fanns här, utan endast länsman Mickael Engman, klockaren Halfver Hedin, (som förut varit underofficer 'Entrekarla Regementet) Michel Pädersson i Östby, Päder Hansson i Grånsjö och Erik Pädersson i Rössånger, hvilka efter midnatten gingo hit till prästgården för att se, huru det stod till. De väntade nämligen fienden, sedan de sett att bruket och byerne brändes. Bönderna gingo ned till Notlöten för att bära stornoten till skogs, men länsmannen och klockaren gingo in i prästgården och togo ned pastorns ur, bärande det något söder om gården för att förvara det under en stor sten icke långt från vägen, som går till Myra. I detsamma kommo de förutnämnda kosackerna, ridande i sakta mak, med oskodda hästar, och

foro till prästgården. När länsmannen och klockaren sågo det, väntade de en stund, men då de icke sågo några fler komma, gingo de en krok västerut, så ned genom gatan till kyrkan för att råka bönderna, som kommit från Notlöten.

FLYDDE TILL SKOGS

När bönderna fingo höra att det var ryssar i prästgården flydde de alla. Endast en, Michel i Östby, blef kvar hos länsmannen och klockaren. Dessa tre gingo då upp till prästgården och fingo där höra buller och slammer. Men de togo mod till sig, och Gud var med dem. De öppnade lilla porten, som vetter mot kyrkan, för att se, huru det stod till. När ryssarna märkte det, satte de sig genast i sadeln, lämnade alltsammans, som de hade burit ut på

Här utkämpades "striden" 1721 mellan ryssarna och de tre tappra från Enånger. Mest var det ett ordkrig, men det räddade Enånger undan ryssen.

Bondgården i Östby finns alltjämt kvar. Här bodde släkten Östby i flera generationer.

gården, och skyndade ut genom storporten. Där stannade de vid stora kornladan, svängde med hästarne af och an samt larmade mycket.

KOM HIT, KOM HIT

Våra tre ställde sig till motvärn väster om gården, icke ett halft stenkast från fienden. Då ropade klockaren med mycket frimodighet till fienden: 'dobra, dobra monsier Paniel ! Kom hit, kom hit, k. bror ! Gå på, gå på... Karl !. Ryssarna pladdrade emot på sitt språk, så godt de kunde, men å ingendera sidan gick man fram till anfall. När sålunda de utmanat hvarandra vid pass 3/4 timme, sade länsmannen

till bonden Michel i Östby: skjut ! Han sköt, men träffade ej, ty det var mörkt. Sedan sköt länsmannen, hvarvid en ryss genast skrek till och jämrade sig. Så sköt en av ryssarne, men, Gudi lof ! träffade ej. Sist sköt ock klockaren. Man vet icke, om han träffade, men i detsamma som klockaren sköt bar det af med ryssarne, då två hade den sårade mellan sig.

BUSSAR I GEVÄR

Då de emellertid togo en orätt väg västerut, måste de vända åter mot prästgården. När de våra sågo ryssarne komma tillbaka, trodde de, att de ville hämnas, men stodo dock stilla.

Klockaren ropade på nytt: 'bussar, i gevär öfver allt !' Men sedan ryssarne återfunnit den väg de kommit, foro de bort i stor förskräckelse, lämnade en yxa och en säck efter sig. Intet fingo de med sig härifrån. På den tiden stred Herren för Enångers kyrka och prästgård. Utan hade fienden ämnat rövva och bränna."

VEM SKREV ?

Vem som nedtecknade ovanstående skildring är inte helt klarlagt. Den präst som fanns i Enånger vid denna tidpunkt hette Michael Jerff, men det är inte troligt att det är den tjänstgörande prästen som

nedtecknat raderna. En av orsakerna till detta kan möjligen vara att han tillsammans med övriga enångersbor flytt till skogs inför hotet att ryssarna var i antågande. Jämförelser av handstilar har fastslagit att det säkerligen är prosten Pehr Hambreus som tillträdde som präst i Enånger 1768 som gjort anteckningarna. Skriften finns dock som sagt bevarad i Enångers kyrkoarkiv.

NJUTÅNGER I ASKA

Dagen efter de dramatiska händelserna i Enånger anlände den ryska flottan till Njutånger. Där lyckades man bättre i sina ambitioner. När kosackerna lämnade Njutånger återstod bara kyrkan och ett härbre. Allt annat var nedbränt och skövlad. Hudiksvall drabbades på liknande

sätt några dagar senare. Även dåvarande järnbruket i Iggesund brandskattades och skövlades. Å andra sidan hade vare sig Njutånger eller Hudiksvall tydligen en karl av den kaliber som morfars farfars farmors far var.

SABELN KVAR

På hembygdsmuseet i Enånger, som ligger på vägen till Borka brygga, finns än i dag den sabel kvar som sägs ha tillhört Michel i Östby. På dess skaft finns en skåre och enligt berättelsen gjordes denna skåra för att markera att en ryss fällts i striden. Det är dock inte troligt att det var med sabeln som ryssen fälldes eftersom allt talar för att fienderna aldrig var så nära varandra i striden. Däremot finns på Leskär ett kors uppsatt som markerar den plats där ryssen skulle ha begravts.

STRIDSPLATSEN KVAR

Eftersom Enånger klarade sig under ryssarnas anfall 1721 är faktiskt byn likadan i dag som då om vi nu undantar all nybebyggelse som skett genom århundradena. Det gör att vi kan rekonstruera händelserna denna måndagsmorgon 1721 än i dag. För att göra det skall man uppsöka Enångers gamla kyrka där prästgården alltså finns kvar på drygt stenkasts avstånd. Prästgården har naturligtvis byggts till genom åren, men platsen är densamma. Och omgivningen mellan Enångers gamla kyrka och prästgården har inte alls förändrats. För er som vill gräva

efter era rötter finns alltså alltså möjligtheten kvar.

VAD DÅ - TILL DIG

Den jag talat om i denna artikel är alltså min "morfars farfars farmors far". Samma beskrivning skall naturligtvis mina syskon också använda, men hur blir det sedan när nästa generation skall räkna. Det är alltså sju generationer bakom mig och således blir det åtta generationer till mina barn och syskonbarn.

Min morfar var alltså mammans (Murklans) far och således måste barnbarnen utgå från i vilket förhållande man stod till Murklan.

I exempel Lennarts fall blir det således "min farmorsfars farfars farmors far" medan det för Margareta blir "min mormorsfars farfars farmors far". Sedan är det bara att bygga på för nästa generation, exempelvis för Anna-Lena heter det "mormors morfars farfars farmors far" och för Per-Anders heter det "min farfars morfars farfars farmors far". Enkelt va..

Sverker Henriksson

FOTNOT: I den gamla skriften används namnet "Michel Padersson" i Östby. Det är ett "finare sätt" att skriva Michel Pehrsson som var hans dopnamn. Han kom som båtsman att heta enbart Michel Östby. Båtsmän och knektar tilläts inte ha långa namn.

Kan detta ha varit en båt med fiender från andra sidan Östersjön.

Den sista utflykten

Väckarklockan ringde redan halv sex. Nils var uppe ur sängen och började klä på sig innan klockan ringt färdigt. Den här dagen ville han inte missa. Han ruskade på Sven som sov i sängen intill.

- Sven! Vakna! Klockan har ringt.

- Ja, ja, ja, sa Sven sömnigt.

- Jag går ner och sätter på kakaovatten och gör i ordning matsäcken om du klär på dig nu, sa Nils.

Nils kände att han måste locka Sven med någonting för att få upp honom. Idag skulle dom äntligen på "utfärd". Inte vilken utfärd som helst, nej, dom skulle ro upp till Forsasjön.

Tjat hela sommaren

Nils hade tjtat hela sommaren om att dom skulle göra någon utflykt, men Sven hade aldrig tid. Sven jobbade på Jönssons Bageri i stan och på helgerna

Det var en vacker morgon, solen sken och sjön låg spegelblank.

stannade han oftast i stan och sov hos Anna, för då skulle han och "Enström" göra än det ena, än det andra. Enström var bagarlärling hos Jönssons och Nils var så trött på att höra talas om denna "Enström" så att han ville spy bara han hörde namnet.

Nils packade ryggsäcken med mat och övrigt som de kommit överens om. Under tiden kakaovattnet kokade upp.

Sven kom ner i köket, han såg tröt ut, och Nils förstod att han var trött. Sven hade inte kommit hem förrän med sista bussen från stan. Nils trodde inte han skulle komma, och han hade själv suttit uppe och väntat ända tills han såg sista bussen stanna uppe vid vägen och Sven en stund senare kom utför backen vid farfars. Då skyndade Nils sig att krypa ner i sängen och han sov redan när Sven kom upp och "la" sig.

Fin höstmorgon

Det var en klar och fin höstmorgon, sjön låg spegelblank och lätta dimslöjor drog över vattnet. Solen var på väg upp bakom Långviksberget. Det såg ut att bli en perfekt utflyktsdag.

Nere vid bryggan låg båten och väntade på dom. Det var en gammal fiskebåt som en av deras morbröder i Enånger haft. Den var längre än

Det var dubbla årtullar i båten. Tur att det inte var två båtar, det hade gått illa.

vanliga båtar i sjön, och hade dubbla årtullar. Man kunde alltså sitta två och ro samtidigt. Nils hade lagt i ett par extra åror så att de kunde hjälpas åt att ro upp till "Pappers".

När dom kom ner till båten lade dom i packningen, lossade tamparna, sköt ut och hoppade i båten. Sven satte sig fram och Nils bak. Dom la ut de bägge årparen och började ro. Den svarttjärade båten sköt fart över Viksjöns blanka yta. Efter en stund ropade Nils.

- Vi ror som "Erik-Jakob"!

Han höll upp årorerna över vattenytan, böjde sig framåt så mycket han kunde och armarna rakt framåt, årskovlarna nådde nu nästan fram dit Sven satt.

Sven hade gjort likadant.

- Nu, ropade Sven.

Dom satte samtidigt ner årbladens yttersta spetsar i vattnet och drog årorerna bakåt genom att luta sig bakåt så de nästan låg raklänga över toften, sedan drog dom in armarna i en hastig sista knyck, lyfte årbladen över ytan och väntade några

sekunder innan dom gjorde rörelsen igen. Båten sköt hastigt fart och de fräste om bogen. Dom skrattade båda två.

- Nu skulle han se oss, ropade Nils.

- Javisst, nu tar vi Pelle Forsman! Ropade Sven.

Båda höll upp årorna.

- Nu! Ropade Sven.

Båda två började ta korta årtag, högst två decimeter. Det liknade mer ett plaskande än rodd.

Efter en stund ropade Nils "Erik Äng"! Årtagen blev djupa, man reste sig lite från toften för att kunna doppa årorna tillräckligt djupt, tog ett årtag på högst en halvmeter och lyfte sedan årorna högt upp i luften.

- Svend Hansen, vi tar Svend Hansen! Ropade Sven.

Båda pojkarna började veva med årorna. Först den ena åran ner i vattnet, när den lyftes gick den andra åran ned, och när den lyftes gick första åran ned igen.

På detta sätt "pendlade" de sig fram ett långt stycke.

- Vi ror som Pappa, sa Nils.

Dom höll upp årorna så båten saktade farten. Dom drog in årorna så nära

varandra att de var tvungna att hålla den högra handen framför den vänstra.

Så satte de ner årbladen en liten bit under ytan och rodde med lugna tag.

Varje årtag avslutades med en liten nästan omärklig extra knyck som gav båten lite extra fart.

- Titta på mig Nils, sa Sven.

Nils höll upp med rodden, vände sig om och tittade på Sven.

Rodde som pappa

Sven rodde precis som pappa, Han tittade in mot Moränges täkta så tog han tag om båda årtullarna med vänster hand och pekade med höger hand in mot land och sa.

- Den där tōrraka som står där ska jag ta te våren inna isen går.....om jag lever å ha hälsan.

Sven skrattade.

Nils skrattade också, men när Sven sa det där sista så tystnade han.

- Säg inte så där, sa Nils.

- Va då? Sa Sven.

- Det där sista, om "lever och har hälsan", jag tycker inte om det.

- Ja, men han säger ju så.

- Ja, men jag tycker inte om det.

Dom fortsatte att ro, det var tyst, Nils satt och tänkte på den gången han och pappa varit ute på Viksjön och satt ut gäddyngel som fiskeföreningen i Njutånger fått av "Bruket" för utsättning i sjöar och i Njutångersfjärden. Det var några år sedan och Nils var nio-tio år.

Nils hade rott och pappa hade satt ut yngel i varje liten vik på sjön. Pappa hade pratat om fiske mest hela tiden." I den här viken ska jag sätta ryssja nästa år, om jag lever och har hälsan", " Här utanför Kutbäcken ska jag sätta lakstrutar till vintern, om jag lever och har hälsan", " Här i utkanten på Viksmagasinet ska jag sätta några gäddsaxar till vintern, om jag lever och har hälsan."

Nils hade blivit rädd, och undrat om pappa var sjuk eftersom han alltid sa så. Han hade ju varit inne på lasarettet den sommaren men det var ju blindtarmen, hade dom sagt. Några dagar senare hade han frågat mamma om pappa var sjuk.

Hon hade tittat frågande på honom och undrat varför han frågade det.

- Han säger ju alltid " om jag lever och har hälsan", sa Nils.

- Jovisst, men det är bara ett uttryck, eller talesätt som han har. Om man säger att man ska göra något om två, tre år så kan man ju inte veta hur det är då. Framtiden kan man ju inte veta något om. Man kan ju vara sjuk då, eller det kan ju hända en olycka så man har gått bort. Du kommer väl ihåg Vejler, han som bodde hos "bagarns". Han som blev påbackad av en lastbil. Han hade kanske tänkt ut mycket som han skulle göra, men så kom olyckan emellan. Pappa är frisk som en nötkärna idag och det får vi hoppas han är om ett år också.

Under tiden Nils suttit och tänkt på detta hade pojkarna

Bröderna några år före utflykten.

På kartan kan ni följa grabbarnas färdväg på "den sista utflykten.

kommit till Buränges udden och börjat ro in på "Mörtsjövägen". "Mörtsjövägen" var en smal remsa fritt vatten

mellan strandkanten och massavedmagasinen som täckte hela Östanåviken.

- Titta, sa Sven, hela fit-

Algott och Emil hade fasta platser i flottarkojan.

magasinet är tomtända upp till skiljestället, om vi rör över länsen kan vi ro ända dit upp, så slipper vi lägga i land vid Mörtsjös och gå hela vägen till Flottarkojan.

- Javisst, vi letar en läns som är lämplig. Där är det en som ser bra ut, vi rör ifrån en bit, så vi får fart, sa Nils, och pekade på en läns en bit längre fram.

Tjugo meter till länsen

Dom rodde ut så de var ungefär tjugo meter från den läns de "sett ut". Dom riktade in båten på den mest nedsjunkna änden av länsen. Så satte de fart mot länsen, vattnet fräste runt fören och båten törnade hårt mot länsen och gled upp över länsen som tyngdes ner i vattnet. Båten stannade halvvägs upp över länsen.

Båda två la snabbt upp sina åror och tog varsin båtshake, körde fast den i länsen på varsin sida av båten och sköt båten av länsen. Ingen sa något, inget behövdes sägas, båda två var vana vid detta, det satt i ryggmärgen. Är man född vid en sjö med

Dom hade spelat "japan" med Forsman, eller var det schack?

timmerflottnings så har man lärt sig dessa handgrepp sedan barnsben.

När man kom fram till skiljestället förtöjde man båten där och tog packningen och gick bryggorna in till land. Man gick vägen förbi kraftstationen och svängde av in till flottarkojan. Flottarkojan var ingen koja, utan en liten röd stuga med två likadana rum med ingång och farstu mitt emellan. Rummen var likadant möblerade, det fanns två stycken tvåvånings-sängar, en bäddsoffa, ett bord med sex stolar vid vart och ett av de två fönstren som rummen hade. En vedspis, en bänk för disk mm. och ett väggskåp för matvaror. Här fanns det möjlighet för flottare som kom långväga ifrån att övernatta under veckorna. De sista somrarna hade det bara varit två stycken "övernattare" i stugan. I rummet till vänster huserade Erik From och i det högra rummet Troll-Arvid eller Arvid Larsson som han egentligen hette. Tack vare detta skilde sig rummen markant åt, trots sin likhet i möbleringen.

Vågade kika in

Sven och Nils vågade kika in genom fönstret till Erik Froms rum. Dom visste att Erik var hemma i Delsbo på helgerna. Bäddsoffan var obäddad, den var nog obäddad hela sommaren från att Erik kom på våren, tills han flyttade på hösten. På bordet där Erik hade sin plats var det som vanligt en uppsjö av påsar, paket och burkar, med socker, mjöl, havregryn, salt o.s.v. Erik var inte någon "ordningsmänniska" och det satte sina spår i rummet. Han hade en mycket nervös läggning och kunde tända och fimpa en cigarett tio gånger samtidigt som han åt en tallrik gröt och med jämna mellanrum var vid diskbänken och försökte skava en kaffekopp, som inte sett diskvatten den sista månaden, så pass ren att den blev drickbar igen.

- Titta hur det ser ut på Eriks bord, sa Nils.

- Ja, det är som vanligt, sa Sven, det ser ut som "Salemons röra".

"Salemons röra", var ett uttryck som mamma brukade använda om en låda i köket där allt möjligt brukade stoppas ner. När man kom in och frågade efter något brukade hon säga, "titta efter i Salemons röra, det kanske finns där".

- Ja, precis som "Salemons röra", sa Nils. Vart brukade du sitta när du jobbade här?

- Jag satt vid det här bordet, sa Sven och pekade på bordet som stod innanför fönstret där dom stog. Vid Eriks bord gick

det ju inte att sitta. Jag satt på den stolen, sa han och pekade på stolen närmast fönstret på höger sida.

- De gjorde jag med, sa Nils. Där mitt emot satt Forsman och där satt Emil och pappa, och där satt Erik Jakob om han var uppe med flottarbåten. När vi hade ätit gick alltid Emil och pappa in till Arvid och spelade 25-öres kulor och jag brukade sitta kvar och spela "japan" med Forsman.

- Javisst, och Forsman blev arg om han såg att han höll på att förlora, då rörde han till korten på bordet, sa Sven och skrattade.

- Ska vi titta in hos Arvid också?

- Ja, det ser ut som om det är tomt där. Dom tittade in genom fönstret vid Arvids rum. Där såg det annorlunda ut. Väststadat, till och med en vas på varje bord med lite blommor i.

- Jaha, va är det för krabater som är här då, hördes en mörk röst bakom pojkarne. Pojkarne snodde runt, där stod Arvid.

Det var nästan ingen massaved kvar i Avan.

- Nu blev ni allt rädda, sa han och skrattade, vad ska ni göra då, så här tidigt på morgonen.

- Vi ska ro upp till Storsjön, sa Sven.

- Ända till Storsjön, de var värst. Då hoppas jag ni har ätit redigt på morgonen.

- Ja, vi har allt ätit, svarade Sven.

- Nja, kom ni med in ska ni få mannagrynsgröt, jag har en full kastrull där inne.

Pojkarna följde med in. Det blev mannagrynsgröt med mjölk och äppelmos. Gott som bara sjutton.

Goda råd

Arvid gav dom råd om hur dom skulle ro, särskilt vid Bergforsen, dom skulle hålla sig så långt till höger som möjligt, där brukade forsen vara lugnast. Dom skulle ta den flatbottnade "Lill-ekan", den var lättast att ro.

Sven plockade lite mask i en plåt burk vid slaskhögen och Nils plockade fram två metspön som låg under uthuset och la i ekan innan de gav sig av.

Sven började ro, nu fick dom

Vid Bergforsen såg dom en konstig stenformation.

byta av varann eftersom det bara fanns ett årpar i ekan.

- Jag rör över Avan, så får du ro upp till Bergforsen. Där får vi nog hjälpas åt.

Det var nästan ingen massa-ved kvar i Avan, "rumpa" hade passerat Långsbo så det var bara strandrensningen kvar.

"Rumpa" kallades det sista av timmer och massa-ved som gick genom ån på hösten.

När man jobbade på flottningen kom det hela tiden rapporter om hur långt "rumpa" hade kommit. "Rumpa hade lämnat Svågan", "rumpa var i Näsvisken", "rumpa var i Ölsund" o.s.v.

- Ska vi stanna här och meta en stund, sa Sven när dom kom till överändan av Avan.

- Nä, jag rör till Bergforsen, så stannar vi och metar längre upp i ån.

Ville ro

Nils var mer intresserad av att få ro ekan, den verkade så lätt att ro, den gled fram över vattnet så fort.

Ekan var verkligen lätt att ro, årorna var lätta och smärta, men hade breda skovelblad som gav bra fart.

Nils riktigt njöt av att ro. Han tyckte nästan det gick för fort, dom var redan uppe vid Kråkholmen.

- Där såg jag ett rådjur för två år sen, sa Nils och pekade in mot stranden.

- Har du varit här? Sa Sven.

- Javisst, för två år sen när jag jobbade för dig på flottningen rodde jag och pappa Sven Gillsäter upp till

Granna tvåhektos-abborrar fängades vid Brötforsen.

Långsbo. Han skulle upp dit och filma till Njutångers-filmen. Då såg vi ett rådjur här, han filmade det, han filma mig med, men jag kom aldrig med sa Nils lite surt.

När dom kom fram till Bergforsen rodde Nils in till den södra stranden. Dom la fast båten och gick en bit upp på stranden för att sätta sig och äta smörgås och saft. Då fick dom se ett antal stenar som låg i en mycket märklig form.

- Vad är det här? Sa Nils.

- Jag vet inte, kanske det stått ett hus här, eller också är det en vikingagrav, eller kanske en gammal befästning, sa Sven.

- Tänk om det ligger en viking här, det kanske är bäst vi går ner till båten.

- Äh, i så fall är han ju död. Vi sätter oss på den här platta stenen, sa Sven och satte sig och tog upp saftflaskan.

När dom ätit färdigt tog Sven plötsligt fram ett litet paket John Silver ur fickan, slog vant fram en cigarett ur paketet, knackade den några gånger mot paketet och satte den mellan läpparna.

- Va, röker du? Sa Nils.

- Javisst, sa Sven, tände

cigaretten och blåste ut några rökringar innan han drog ett halsbloss och blåste ut röken genom näsan.

- Ska du ha en? Sa han, och sträckte fram asken.

- Näe, fy sjutton, sa Nils.

Mådde illa

Han mådde illa så fort han kände röklukten. Han hade nog rökt för första och sista gången förra sommaren när deras kusin Lasse Östberg hade varit hemma och hälsat på. Han och Lasse hade suttit bakom storsten på "Lundgrenska" och rökt varsin cigarr som Lasse haft med sig. Nils hade blivit alldeles yr och mått illa som bara den, han hade spytt bakom Gammelbo-knuten innan han gått in till mamma och sagt att han mådde illa och att han troligen ätit något dåligt.

- Jo, du har nog fått i dig något rökt, gå du och lägg dig, sa hon, sen gick hon ut till Lasse och pratade en lång stund med honom.

När dom lagt loss ekan tog

dom varsin åra, för nu skulle dom uppför Bergforsen. Dom rodde först över till den högra sidan av forsen, där var det lite bakvatten som dom fick hjälp av i början. Dom rodde i takt och ekan flyttade sig sakta men säkert upp genom forsen. Det hade regnat en hel del sista veckorna så forsen var ganska strid.

När dom kommit upp tog Sven över årorna, han höll till höger både om Lillholmen och Storholmen. Sen rodde han rakt fram mot skiljestället i Långsbo. Där måste dom dra ekan över en brygga för att komma vidare.

Alldeles ovanför skiljestället fanns en liten fors som flottarna kallade "Brötforsen". Den var inte alls strid men det var mycket grunt där, och så fanns det ett antal stenar där som stockarna kunde kila fast sig i och bilda "brötar". Ibland var det mycket svårt att få loss Brötarna" och det hände faktiskt att man blev tvungen att spränga loss "brötarna" ibland.

Nils låg i fören

Nils låg i fören på ekan och kollade så dom inte rodde på någon sten i forsen. När han låg där och tittade såg han flera fina abborrar som simmade undan för båten i det grunda vattnet.

- Vi stannar och metar här, jag ser massor med fina abborrar. Ropade han.

- Vi måste ro genom forsen först, men var beredd och släng i stenen, svarade Sven.

Stenen låg i fören på ekan,

den var knuten i ett rep som satt fäst i fören. När dom kommit upp i lugnare vatten slängde Nils i stenen.

Dom satte sig båda två i aktern, maskade på krokarna och lät flötena glida ner i strömmarna bakom båten. Det dröjde inte länge förrän Svens flöte "dök" och han drog upp en tvåhektos abborre. Det nappade friskt och efter en stund hade dom ett tiotal abborrar.

- Nu har vi så vi klarar oss, sa Sven.

- Klockan är ju bara halv elva, sa Nils samtidigt som han drog upp en abborre till.

- Det är långt kvar, och vi ska hinna tillbaka också, sa Sven och satte sig vid årorna. Gå fram nu och dra upp sten så fortsätter vi.

Nils gick motvilligt fram och drog upp stenen, dom fortsatte uppför ån som nu flöt betydligt lugnare. Sven fortsatte att ro tills dom kom fram till hängbron vid Bredmyran. Där bytte dom plats.

Hängbron hade dom aldrig varit till, men dom hade många gånger talat om att göra en utflykt till den. Det gick en stig från forsavägen utefter Betbergsavan förbi en fåbod vid Bredmyren och fram till hängbron. Den vägen hade dom tänkt ta sig dit.

Hängbron såg ganska farlig ut. På var sida om ån stod två stolpar som vajrar var spända i som höll upp bron. Bron var gjord av plank och många av planken såg väldigt murkna ut.

- Vi kan stanna här en stund

Nils tyckte det var skojigt att ro ekan.

när vi åker tillbaks, om vi har tid, sa Sven.

- Tror du vi vågar gå över den?

- Den ser inget vidare ut, vi får väl se.

Nils rodde

Nils rodde, det var fortfarande alldeles lugnt, solen var nu högt och den värmdes ordentligt fast det var september. Nils svettades, men det gjorde inget, det var så roligt att ro, och det var så skoj att dom äntligen kommit iväg på en utflykt. Dom närmade sig där Betbergsavan mynnade ut i ån.

- Ska vi försöka ro in till Betbergsavan? Sa Nils.

- Nä, det går inte, det är alldeles igenväxt.

- Ja, men vi kan väl försöka i alla fall.

- Ja, vill du ro så, okej då.

Nils svängde in mot mynningen, det växte hög vass på båda sidorna. Han hade inte rott långt förrän det blev så smalt att årorna började slå i vasskanterna och det blev svårt att ro.

- Det här går inte, jag vrickar, sa Nils och lade upp den ena åran, tog den andra och tänkte gå till aktern.

- Ge mig åran jag är bättre på att vricka, sa Sven.

Sven tog åran, la den i den fördjupning som fanns i akterspegeln, höll vänster hand över åran vid aktern och drog åran sidledes fram och tillbaka med höger hand.

Dom kom ett bra stycke in men till slut var det vass runt hela båten och den rörde sig

Var det ett rådjur han hade sett? eller var det nåt annat.

inte framåt. Dom försökte skjuta den framåt med årorna, men botten var alldeles för dyg så årorna sjönk ned i dyn. Dom fick ge upp. De drog sig med hjälp av vassen baklänges tills de kom ut på öppet vatten och kunde vända båten. Nils fortsatte att ro.

- Synd att vi inte kunde ta oss in, sa Nils. Jag skulle vill se hur den ser ut. Tror du det finns mycket gäddor i Betbergsavan?

- Det gör det säkert, det kan nog finnas stora också för det är nog ingen som fiskar där, svarade Sven.

- Kan vi inte försöka ta oss dit till vintern och sätta några saxar?

- Jo det kan vi väl, om jag har tid.

- Vadå tid, du är ju ledig på söndagarna, och jag kan sköta "vickningen" under veckorna.

- Jo, men du vet att jag och Enström brukar alltid göra något på helgerna. Det är trav och stockcar på Lillfjärden. Sen brukar vi gå på bio på lördagskvällarna och då blir

det sent.

- Jo, men någon söndag är du väl ledig?

- Jovisst, vi kan nog göra det någon söndag.

- Ja, men då säger vi det, sa Nils bestämt och fortsatte, men du, inte ett ord om det till Jan Evert.

- Vad menar du?

- Du vet väl hur det gick med Trombotjärn.

- Jovisst, okej, inte ett ord till Jan Evert.

Tänkte tillbaka

Nils tänkte på den gången de åkt skidor till Trombotjärn, och satt ut fem gäddsaxar, det var en söndag och Jan Evert var med. På onsdagskvällen var de uppe vid tjärnen och "vickade". Dom fick fyra granna gäddor, den femte saxen var sönderbruten, så där hade det nog varit en ännu större gädda. Dom lovade varandra att inte säga något om var dom hade saxarna. Blev dom tvungna att säga något skulle de säga att de hade dem i Viksjön.

När dom kom upp på söndag för att vicka var hela tjärnen

En av barkbåtarna guppade över vågkammarna ibland.

full av angeldon och på deras saxar fanns inte en gädda. Där satt istället stora kvistar fastbundna.

"Post-Emil" eller Emil Sjöman som han hette och en gubbe till satt vid en eld på stranden och skrattade när dom försökte få upp sina saxar. Emil Sjöman var kompis med Jan Everts pappa, så nog visste man vem som skvallrat, även om han nekade.

Den lilla ekan sköt bra fart i vinden.

Uppe vid Ölsundsbron

Nu hade dom kommit upp till Ölsundsbron och Sven tog över årorna. Nils satt och tittade upp mot "Trög Eriks", med han såg ingen ute på gårdsplanen. Hade han sett någon, hade han sagt till Sven att dom skulle lägga iland och hälsa på. Dom brukade ofta gå in dit när dom var till scoutstugan i Ölsund. Nils gillade "Trög Erik" fast han var väldigt bullrig när han prata. Han brukade ofta komma in hemma i Långvika när han körde ut timmer på isen och även förr när han körde kolstegar till "bruket".

- Nu är det inte långt kvar, sa Sven och rodde med kraftiga årtag.

- Näe, jag ser Näset och den branta klippan längst ut på udden. Vi lägger iland till vänster om klippan så vi kan se scoutstugan, sa Nils.

När dom kom fram styrde dom in på den vänstra sidan om den branta klippan på udden. Strandens var täckt med knytnävsstora runda stenar, sköna och varma att gå barfota på nu när solen

värmd dom.

Dom bar iland packningen, bredde ut en filt att sitta på. Dom drack lite saft innan Nils började leta ris och kvistar att elda med och Sven började göra i ordning en eldstad. Han hämtade också några kvistar som han spetsade och stack in i munnarna på abborrarna som dom fångat. Han skar djupa jack i ryggarna och tömde rikligt med salt i varje jack. Han gjorde i ordning två kvistar till och satte på en rejäl falukorvsbit på varje kvist.

Två gubbar stannade och tittade på den underliga farkosten.

Elden sprakade

En stund senare sprakade elden på stranden. Abborrarna hängde i sina pinnar över elden och blev saftiga och svarta i skinnet. Korvarna vändes och vreds och fettet fräste när det droppade i elden.

Sven satt och berättade vad han gjorde i stan, vilka filmer han och Enström varit på. Vad han gjorde på bageriet, vilka han körde ut bröd till. Han berättade om Jönsson, bagarn, han verkade vara en snäll och rolig gubbe. Sven berättade alltid med sådan inlevelse så det var nästan så man följde med själv in i berättelsen, tyckte Nils. Han lyssnade och njöt.

Dom åt korv och hårt bröd och drack saft. När korven var slut tog dom varsin abborre, lyfte försiktigt bort skinnet och saltade lite mer på köttet och nöp loss bitar och åt. Det var underbart gott.

När dom ätit färdigt tog Nils upp en barkbit från en tall som låg på stranden och började tälja.

- Du Sven, vi gör varsin barkbåt och ser vem som kan segla längst.

- Det kan vi göra, sa Sven, och letade också upp en barkbit och började tälja.

En stund senare hade båtarna fått mast och segel av blad samt ett roder av trä som var instuckat i ett litet hål längst bak på barkbåten.

Det hade börjat blåsa lite svag ostlig vind så det blåste ner mot Ölsundsbron.

- Vi sätter i dom här så kanske vi ser dom när vi åker hem, då ser vi vem som

Bröderna några år efter utflykten.

kommit längst, sa Nils.

- Dom tippas nog när dom kommit en bit ut, men vi kan segla hem, sa Sven.

- Segla hem? Hur menar du?

- Vi tar filten och gör ett segel. Vi har ju snören i ryggsäcken som vi skulle använda till ankare om det inte fanns något.

- Kan vi göra ett segel av filten då?

- Klart vi kan. Vi gör ett kors av två kraftigare grenar, så knyter vi fast filtspetsarna uppe i korset och från filtspetsarna längst ner knyter vi snören som jag håller i när jag styr. Och du håller i masten med händerna och stöder den med foten mot toften längst fram. Så seglade vi mycket när jag var på scoutlägret Ävatyr i Stockholm.

Dom gjorde en mast

Dom gjorde i ordning en mast efter Svens instruktioner, men dom knöt även ett snöre från

toppen av masten som Sven skulle hålla i för att det inte skulle bli för tungt för Nils att hålla masten i vinden. Hela tiden höll dom koll efter barkbåtarna, dom såg fortfarande en guppande över vågkammarna ibland.

Klockan var nästan halvfyra när dom gjort färdigt seglet och gjort i ordning på stranden efter sig.

Dom lade ut från stranden och satte upp seglet. Vinden hade ökat en del, men den låg fortfarande på mot Ölsundsbron. Seglet fungerade perfekt och Sven styrde rakt mot bron. Den lilla ekan sköt bra fart i vinden.

Efter en stund såg dom en barkbåt som låg och flöt med rodet i vädret.

- Det är min, ropade Nils, jag känner igen rodet, du har nog vunnit.

- Vi får se om vi ser min, ropade Sven.

- När dom närmade sig bron såg Nils en barkbåt som guppade inne vid stranden på Ölsundssidan, men han sa inget. Kanske inte Sven skulle se den.

- Det finns dom som kan göra riktiga barkbåtar, du har set den vä, ropade Sven.

- Ja, ja, ja, jag har sett den, du vann, svarade Nils.

- Jajamensan, sa Sven belåtet.

Ekan seglade in under Ölsundsbron och två gubbar på cykel stannade och tittade på den underliga farkosten.

Vinden drog ner efter ån och

dom seglade vidare, inte förrän dom passerat hängbron vid Bredmyran avtog vinden så mycket att dom var tvungna att lägga ner seglet.

- Nu glömde vi ju att stanna vid hängbron som vi sa, sa Nils.

- Vi får göra det en annan gång, klockan är mycket och det börjar att mörkna redan vid sjutiden.

Sven började ro, nu gick det lätt, både vind och ström gick i båtens riktning. Dom hjälptes åt att dra båten över bryggan vid Långsbro och en stund senare dansade ekan iväg ner för Bergforsen. Sven styrde ekan med årorna genom forsen.

Platsbyte

Vid Kråkholmen bytte dom plats och Nils rodde sista biten över Avan. Dom la iland vid flottarkojan och bar iland packningen. Nils tog met-spöna och gick och stack in dom under uthuset. Det var bra att ha dom där. Han brukade cykla upp dit ibland och meta.

På väg tillbaks till Sven fick han se jättefina nyponbuskar alldeles fulla av röda nypon. Tänk om dom kunde få plocka dom och ta med dom hem till mamma.

- Sven kom får du se! Ropade han.

Sven kom springande.

- Titta vilka fina nypon, tror du vi får plocka dom om vi frågar Arvid?

- Gå in och fråga du, sa Sven.

Nils gick in till Arvid och frågade.

- Det är klart ni får plocka nypon, annars blir det bara fågelmat, vänta ska jag se om jag inte har en korg ni kan låna.

Han öppnade ett skåp och fick fram en korg.

- Den här kan ni plocka i, säg till Karin att hon skickar med Algot den hit.

Nils tog korgen, tackade och sprang ut till Sven.

- Vi fick plocka! Ropade han på långt håll.

Dom plockade nypon för glatta livet och det dröjde inte länge förrän korgen var full. Då kom Troll-Arvid ut till dom.

Dags att åka hem

- Nu pojkar får ni nog tänka på att åka hem, det börjar mörkna ock Karin blir nog orolig om ni inte kommer snart. Hur gick det för er, kom ni ändå upp till Storsjön?

- Jada, sa Sven. Vi var till Näset, där grillade vi korv och hade skoj, sen seglade vi nästan ändå till Långsbo på vägen hem.

- Då va värst, de var inte dåligt att orka ro ända dit upp. Ni släckte väl elden ordentligt efter er?

- Vi tömde på massor med vatten.

- Det var bra, nu får ni ge er iväg hem, hälsa till Karin och Algot, sa Arvid och gick in.

Det hade blivit ordentligt mörkt när dom passerade "stolpen" utanför "Mörtsjövägen". Upp mot Vik hade kvallsdimman brett ut sig. En lom hyade i dimman. Blåsten hade lagt sig, sjön låg svart och spegelblank. Bakom båten delade sig vågorna från båten i ett stort V.

V som i vatten, V som i Viksjön, V som i vi, V som i vänner, tänkte Nils.

Vännerna

Dom var vänner han och Sven, tänk så många roliga utflykter dom gjort, men ändå kände han inom sig att det här var nog den sista utflykten han fick med Sven på. Han var inte som förr. Han hade inte

tid längre. Han tyckte nog inte det var lika roligt längre. Nä, detta var nog den sista utflykten, men vänner var dom och det kunde dom vara i fortsättningen också även om dom inte gjorde några utflykter, tänkte han.

När dom la till hemma vid bryggan, kom mamma ner till dom.

- Jasså, ni kommer nu, jag började nästan bli lite "ontögen" när ni inte kom, men så ringde Troll-Arvid från Fantenberg's i Pappers och sa att ni var på väg.

- Titta vilka fina nypon vi plockat, sa Nils.

- Ja, dom var jättefina, men lägg fast båten och kom in å få er nåt i magen, ni är väl alldeles uthungrade.

Dom la fast båten och gick in i köket och under tiden dom hungrigt åt köttsoffa och ostsmörgås så övergick denna septemberdag 1953 i natt och den sista utflykten var till ända.

Nils Holgersson

Trollsykien in på 2000-talet

Det är bara drygt ett år kvar tills Trollsykien går in i ett nytt millenium. Detta måste väl på något sätt firas. Träfftraditionen startade visserligen 1969 så det är ju inte tal om något riktigt jubileum, men bara grejen att vi har hållt i traditionen så många år bör vara värt en extra salut. Jag har funderingar på att boka

Gilwellgården till år 2000, men jag har en känsla av att det behöver göras ganska snabbt om man ska ha en chans att få den. Är det någon därute som tycker att det låter som en bra idé tycker jag att vederbörande kontaktar mig och ger sin syn på saken. Ju tidigare desto bättre. Sen hoppas jag ju att det finns fler som har andra och kanske bättre förslag på träffplats till år 2000.

Kom med idéer och förslag till

vad som skulle vara en bra träffplats detta historiska år. Vi träffas naturligtvis först vid Slädaviken under 1999 och där har vi ju också chansen att dryfta denna fråga om det finns något intresse.

Tack för ordet.

Leinnari

Träffen 1998

Den trettionde Trollsykienträffen genomfördes liksom den första på Alnö utanför Sundsvall. Liksom vid de allra flesta träffar så hade vi även i år tur med vädret, sommaren i övrigt var ju inget att skriva hem om men just denna vecka lyckades vi med att ha regn bara en dag. Vad jag vet var också alla deltagarna nöjda och belåtna med vad som bjöds, "ungdomarna" som svarade för arrangemangerna hade lyckats mycket bra och alla trivdes och hade roligt. Alla sedvanliga ceremonier genomfördes programenligt och till detta firades det lite extra en dag med anledning av jubileumet.

Redan i samband med invigningen bjöds det lite extra då chefsredaktören för Troll-

ens Nyheter överlämnade den av honom framställda Jubileumsskriften. Han hade ju fått ansvaret för själva utformningen av skriften och hade lyckats framställa en publikation som i dag är en raritet i bokhyllan.

Tyvärre var det väl inte så många som vi hoppats på som deltagit i själva skrivandet men det som fanns var både roligt och intressant. Bland annat hade Nils Holgersson nästan överträffat sig själv med ett kåseri om en gammal bild, samt en rolig artikel om "skoläsfiske". Sverker gav en återblick på femårsjubileumet, en dikt av Kristina Annasdotter samt några funderingar och bilder från gamla träffar signerade chefredaktören själv återfinnes också i den lilla boken.

Träffen vid Slädaviken innehöll de vanliga lekarna.

Tyvärre var heller inte i år alla trollyskier med. Anledningarna kan vara många, långa resvägar, fel tidpunkt och mycket annat. Vad gäller tidpunkten kan man inte göra så mycket åt den därför att de lokaler som vi hållit till i är under övriga sommaren upptagen. Detta med lokal att hålla till har ju genom åren varit ett av stora problemen för den eller de som haft uppgiften att ordna träffen. Så kommer det nog också att vara framgent, bland annat för 1999 års träff. Vi fick ju med kallelsen att delta i årets Trollens Nyheter reda på att Givellgården ej är ledig nästa sommar. Jag skickar därför här ut en maning till dig som läser detta, om du/ni känner att det skulle vara roligt att stå som värd för en Trollsykienträff och dessutom vet av en lokal som skulle kunna användas för ändamålet hör i så fall av dig. Det kunde vara roligt att ha träffen någonstans neråt landet igen. Annars skulle jag tro att Slädagården på Alnö är möjlig att hyra även nästa sommar bara någon tar initiativet. Det är ju mycket fina lokaler för den här sortens arrangemang, bra kök, fins sovmojligheter (det går att hyra fristående stugor alldeles intill Slädagården om vi blir många) fina utomhusområden och ett fint havsbud.

Det här får vara en liten rapport från sommaren som gick och jag hoppas vi ses nästa sommar igen.

Sven Juarsson

En framtvindad historia

Ja, det är jag som är tvingaren, men klarar jag det här är det en prestation. Jag kan nämligen inte komma ihåg från den ena stunden till den andra vad jag tänker. Men jag ska väl börja med att hälsa från Mosse Fjäll. Ni vet väl inte vem det är och det visste inte jag heller förrän på eftersommaren. Han bor på Galtispouda utsiktsfjäll i Arjeplog. Vi var upp dit och det var en vidunderlig utsikt därifrån. Vi var ju en hel busslast men som vanligt gick jag där för mig själv och knäppte kort på allt möjligt, bland annat renar. Så satte jag mig ner på en sten och bara såg. Jo, det ska vara såg och inte sov, som ni trodde. Helt plötsligt stod han på stenen bredvid mig. Han såg ut som han var klädd i mossor, eller lav, som Birgitta skulle säga. Han var väldigt artig, bugade sig och sa:

Jag heter Mosse Fjäll och är kusin till Jakob i Knutebo, som jag vet bor på "Stranna", och pysslar med än det ena och än det andra. Här där jag bor ser man så långt åt alla håll så jag har ett stort område att sköta. Men jag har ju många barn, barnbarn och barnbarnsbarn som jag kan skicka åt olika håll, så det går bra.

- Vad tycker du om min boplats, sa han.

Du bor otroligt vackert, sa jag. Men det måste vara jobbigt att ta sig ner här och sen upp. Jag tyckte det var

jobbigt och jag åker buss.

- Jo du människobarn, sa han. Vi har andra sätt att ta oss fram på förstår du, så det är inga problem ser du, som "Loket" brukar säga. Vi har ju fåglarna till hjälp när vi ska upp och ner rullar vi bara. På slätmarken hoppar vi upp på nån snabb ödla eller orm och då går det undan, ska du veta.

- Ja, men det är ju så mycket vatten åt alla håll, sa jag.

- Fiskarna, ser du fiskarna, sa han. Det kryllar ju av dom i vattnen här och det är bara att hugga tag i en fena så får man åka med förstår du. Här hjälps alla åt, för det måste man i glesbygden. Men jag trivs här

och det har jag alltid gjort.. Mina kusiner har försökt locka mig med än det ena och än det andra, men dom har inte lyckats. Jag blir nog kvar här jag. Men du ska hälsa dina barn och dina syskon, och så till Jakob och Trilla. Nu måste jag ner till Svajpakungen för frun hans har tappat skorna när hon var i skogen och plockade hjortron. Så du hör att det är fult upp. Hej, hej, sa han och rullade iväg mot bergkanten.

- Sitter du här och pratar för dig själv du.

Det var två av mina medresenärer som kom.

- Nej, jag sitter och vilar mig och beundrar utsikten, sa jag.

För det gjorde jag ju bland annat, och det finns ju saker som int går att förklara för dom som int begrip.

Men jag var en sällsam upplevelse rikare
Där jag satt uppå fjället uppå en sten
och såg över land och vatten.
Då stod han bredvid mig, en mosslik en
Och buga och lyfte på hatten.
Ja, sånt har hänt förr och sånt händer än
Men var allt kommer ifrån vete katten.

Var det så han såg ut,
mähända?